

TUẦN BÁO GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC

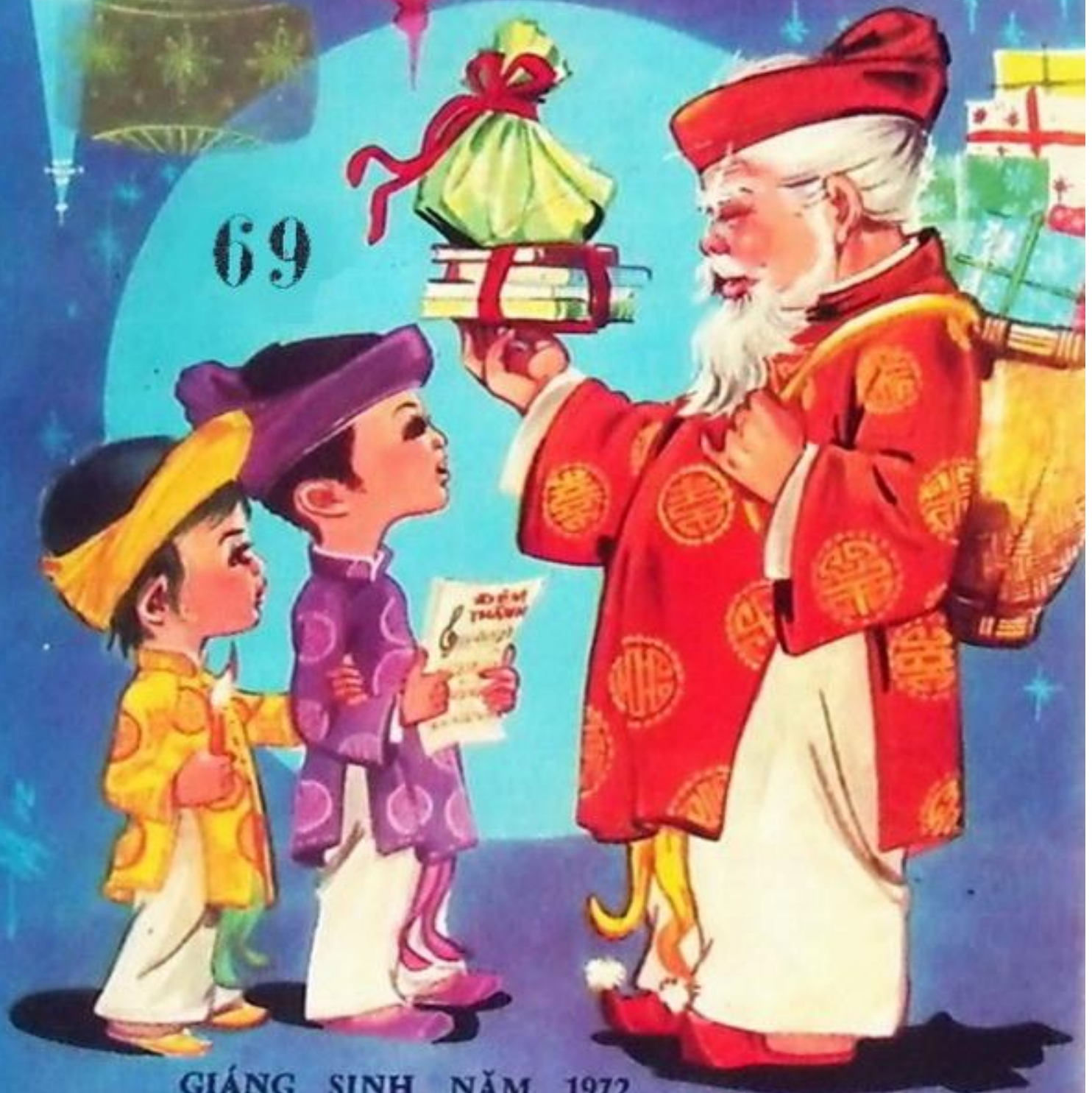

thiếu nhi

CHỦ BIÊN
NHẬT TIẾN

CHỦ NHỆM
NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG

69

GIÁNG SINH NĂM 1972

TRẢ LỜI ĐỒ VUI CÓ THƯỜNG TRONG THIẾU NHI SỐ 67

Sau đây là nội dung của bức mật thư :
«SỬA SOẠN BÀI CHO KIP SỐ TẾT»

Sau đây là danh sách 10 em gửi về sớm nhất, trình bày rõ ràng nhất, mỗi em được tặng 1 số Thiếu Nhi 70.

1) Trần minh Chánh (39 Tô hiến Thành Saigon).

2) Phạm công Trí (100 Võ trường Toàn Gia Định).

3) Nguyễn văn Hưng (47/80B Nguyễn đình Chiểu Saigon 3).

4) Nguyễn trung Kiên (25/110 Bà Lê Chân Tân Định Saigon).

5) Thảo Cóm (612/114/2 Phan đình Phùng Saigon 3).

6) Trần quang Thuận (nhà thờ Thị Xã Hậu Bôn, Phú Bôn).

7) Phùng huê Sơn (3/4 bến Ninh Kiều, Cần Thơ).

8) Trương văn Thế (200 Trưng nữ Vương, Đà Nẵng).

9) Đỗ huy Hoàng qua ông Đỗ huy Côn (Ty Thông tin Vũng Tàu).

10) Vũ ngọc Sĩ (Cơ nhi viện Mậu Thân, Bù Hiệp, Tam Hiệp, Biên Hòa).

Bài nhận được từ ngày 4-12-72 đến ngày 9-12-72 của các em :

Vũ thị Ca Dao, Nguyễn văn Cà Lơ, Bút nhóm Mơ Mơ, Tao Châu, Đặng ngọc Khoa, Huyền Khanh, Lá Mạ, Khiếu Quốc Việt, Đại Dương, Bạc Hà, Đào văn Trương, Hiếu Dự, Tuấn Đoàn, Lâm Tuyên, Phùng tấn Sinh, Quốc Việt, Ngọc Hạnh, Cúc Hy, Dương phước Hậu, Võ hồng Nam, Lê đạt Quang, P.M.D, L.M.T, Tiểu Sĩ, Phan Bá, Tiến Đạt, Đỗ thị Ngọc Bích, Hương xứ Huế, Ráng chiều, Hồng Nam, Hoàng Vân, Hồng Nghĩa, Nguyễn trường Anh, Đặng văn Dũng, Hoài Anh, Trung Tín, Lê thanh Bình, Lê minh Quốc, Đà Giang, Thái Sơn, Docota, Vũ Linh, Phù chế Hoàng, Bạc hà, Thổ ty hoa, Nguyễn thị Thủy Tiên, Thiên lý Dương thanh Minh, H.T. Ngọc Lạc, Hương Cúc, Thúy Doan, Lynch Lynch, Nam chính Lê Trần. Diễm Phượng, Hồ văn Thế, Nguyễn hồng Nhật, T.K, Hồng Nam, Hồng Thụy, Lê tri Kỳ, Hương Cúc, Thi Vũ, Phạm Liên, Vũ Khoa, Lạc Đà, Trương minh Nhật, Thái Sơn, Ngọc Tuyên, Anh Đê, Linh Nga, Thạch bích Sơn, Rong Biền, Vũ Hoài Lê, Nguyễn Tâm Hòa, Đăng Linh, Nhã Lam, Lê Duy, Lương văn Hòa, Trần ngọc Sơn, Phương Nguyên, Nguyễn hữu Luân,

BÀI DỰ THI SÁNG TÁC (tt)

355, Kỷ niệm của đời tôi, Minh Quang — 356, Một khóa hè, Quế em — 357, Trở về trường cũ, Khổng Quốc Hùng — 358, Chiều mưa trong thành phố, Huỳnh Như — 359, Ngày xưa còn bé, Sâm thương — 360, Tìm tuổi thơ, Lê ngọc Trường — 361, Kỷ niệm thời thơ ấu, Nhật tùng Quang — 362, Ước mơ ngày đi học, Phạm Liên — 363, Một kỷ niệm, Tùng Thanh — 364, Thư cho Hoàng, Võ văn Sơn .

DỰ THI THƠ

64. Làm những gì làm được, Quế em — 65, Một lần đề phải tởn, Quế Em — 66, Mùa Giáng Sinh, Suy Tư — 67, Mùa đông, Suy Tư — 68, Bé Mơ, Suy Tư — 69, Mộng mơ, Thổ Ty Hoa — 70, Bé và bốn mùa, Thổ Ty Hoa — 71, Bé Mai Khanh, Hương Cúc — 72, Hồi tưởng, Hương Cúc — 73, Về quê cũ, thăm trường xưa, Lạc Quan — 74, Đi thi tự vịnh, Lạc Quan — 75, Nhớ mẹ, Lạc Quan — 76, Giận Hờn, Rong lá Xanh — 77, Bài thơ cho học đường, Nhật tùng Quang — 78, Ngày nghỉ đến trường học, Nhật tùng Quang — 79, Tuổi lên ngôi, H.H.N — 80, Nhủ lòng, H.H.N — 81, Loài chim và cỏ mây, H.H.N — 82, Về thăm trường cũ, H.H.N.

NHÂN CHUNG TẤT CẢ CÁC EM

1— Báo cũ từ số 1 đã đóng bộ, không còn bán lẻ nữa, nếu các em muốn có từ số 1 hãy gửi về mua báo bộ, mỗi bộ gồm 10 kỳ báo, bìa cứng, bọc plastic rất đẹp, giá là 600đ. Ở xa gửi thêm cước phí bảo đảm là 150đ mỗi bộ.

2— Nhận thấy các em ở xa, báo phát hành tới nơi không điều hòa nên nhiều số không mua được, lỡ dở cả sự sưu tập đầy đủ các số, hoặc đi mua xa xôi khó khăn, cho nên tòa soạn đã tổ chức xong công cuộc bán báo dài hạn rất hoàn hảo, và đã trải nghiệm thấy là ít khi xảy ra nạn thất lạc. Để tiện cho các em, và để ba má khỏi lo các em đọc sách báo không đàng hoàng, các em hãy trình báo Thiếu Nhi ra để ba má thăm định giá trị và xin ba má hỗ trợ cho các em món ăn tinh thần này bằng cách gửi về tòa soạn bưu phiếu 2.400đ, tòa soạn sẽ gửi tới các em 1 năm báo (cước phí tòa soạn chịu) và các em sẽ yên chí được thích thú theo dõi T.N. suốt một năm trời.

Bưu phiếu và thư bảo đảm đề :

Bà Đỗ thị Phương
157 Thiệu Trị, Phú Nhuận - Saigon.

3— Trước đây, có một số em muốn được gửi tặng Thư Mục năm 72, nhưng không nhận được vì Thư Mục 72 đã hết. Nay nhà sách Khai Trí mới vừa in xong Thư Mục năm 73. Vậy em nào muốn được tặng (miễn phí) thì gửi thư về :

Nhà sách Khai Trí

62, Lê Lợi, Saigon 1

Nhà sách sẽ gửi tới các em.

4— Gia nhập GĐTN không cần biết viết văn làm thơ, chỉ cần ngoan và chăm học là đủ điều kiện rồi. Vậy các em đừng hỏi chị rằng : «Em không biết viết văn làm thơ, có gia nhập GĐTN được không ?» Vì chị trả lời câu đó hoài, các em coi vừa choán chỗ vừa nhàm mắt, phải không các em.

HỘP THƯ

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Việt, Saigon : Em có lòng yêu nước rất đáng quý. Nhưng vấn đề chính trị nó tế nhị vô cùng, không phải là người lớn không biết yêu nước hoặc đại dốt đầu, mà chẳng qua là không thể làm hơn được mà thôi. Khi em lớn, em sẽ hiểu. Đừng phần nộ. Hãy tỏ lòng yêu nước bằng cách tu thân, học giỏi, thân thể cường tráng, yêu mến mọi người để mọi người được yên tâm mà xây dựng cho quốc gia tiến bộ em ạ.

Em T.T.L, Tân Định : Em hãy dẫn với chị vào một sáng chủ nhật Chị rít cảm thông với em. Chị không thể trả lời thư riêng, đừng buồn em nhé.

Em Huỳnh anh Tuấn, Gia Định : Đừng quá sốt ruột. Bình tĩnh và chờ đợi em ạ.

Em Huyền Khanh, Biên Hòa : Cho chị biết địa chỉ chị sẽ gửi hai số báo ấy về em nhé.

Em Nguyễn văn Đông, Hiếu xương : Em tin cậy như vậy làm chị lên tinh thần lắm. Có điều gì thắc mắc cứ gửi về nếu có thể chị sẽ giải đáp em ạ.

Em Trần hồ thủy Ái, Saigon : Em đã là em của chị rồi mà. Viết thư như vậy là lễ độ lắm, không có lỗi gì cả. Em chưa là nhi đồng cụ đâu, 16 tuổi còn nhỏ đấy. Các anh chị tới tòa soạn còn lớn hơn em nhiều đó em.

Em Lê tri Kỳ, Thị Nghè : Thẻ gia đình của em đã gửi rồi. Em tập viết văn thi phải chờ chú N.T. sửa xong mới trả lại em được. Chú bị đau em ạ.

Em Lê Tuyên Quang, Saigon : Em có khỏe không. Sao tuần rồi không tới, các bạn nhớ lắm đấy.

thiếu nhiChủ nhiệm : NGUYỄN-HUNG-TRƯƠNG
Chủ biên : NHẬT TIẾNTòa soạn : 159 Thiệu Trị (Phủ Nhuận)
Sài Gòn — B.T 43.152
Cơ sở phát hành : 82 Lê Lợi Sài Gòn
B.T 20.348Năm thứ hai — Số 69 — ngày 17-12-1972
Giá : 50 đ**MỤC LỤC**

● Thư Chủ Nhiệm của Nguyễn-Hùng-Trương 1 ● Truyện ngắn : Sự tích trái thơm của Minh Quân 3 — Tình thương xóa bỏ hận thù Văn Việt dịch 10 — Đi tìm mùa đông của Phan Khương Thái 26 ● Cuộc thi sáng tác : Giờ Trần Thuyết của Mạc Thùy Dung 22 ● Cuộc thi sáng tác thơ 5 ● Bướm trong vườn 20 ● Bướm muôn màu 11 ● Siêu thị hoa hồng Đinh Cổ phụ trách 13 ● Sự tìm : Không tượng 14 — Vài thói tục Giáng Sinh của Soan Hương 23 — Làm sao cho chúng bay của Huy Yên 31 ● Giải trí : Ô chữ cây thông của Thảo Lam 8 — Cách in thiệp Giáng Sinh của Phan Khương Thái 6 — Đồ vui có thưởng 8 ● Áo thuật : Que diêm cứng đầu 9 ● Chuyên môn Hướng Đạo của Kén Vàng : Nút thuyền chài 31 ● Vườn hồng : Hộp mật Giáng của Đỗ Phương Khanh 16 — Chị ơi của Mai Loan 17 — Tay ngọc bếp hồng : Bánh chuối của Huỳnh Chúc 17 ● Trang kỹ thuật : Bình Electronic tái xuất giang hồ 21 ● Tranh phim : Tí Xíu đại thần lực 24 ● Tranh vẽ : của Nguyễn Tài : Tí Xíu qua ống kính của Bác Sáu râu 15 ● Trò chơi ngoài trời : Người coi Sở thú của Vịt Mò 30 ● Truyện dài : Thuở mơ làm văn sĩ của Nhật Tiến 32.

TRANH BÌA CỦA VI VI
QUÀ GIÁNG SINH

Thư Chủ nhiệm

GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Hàng năm, cứ đến gần ngày giáng sinh, đời sống có vẻ rộn rịp, người ta lo mua sắm quà tặng nhau trong dịp lễ, nhất là những gia đình Thiên chúa giáo.

Đêm giáng sinh, đêm mà đức chúa Giê-su ra đời, là đêm không ngủ của một số đông người, nhất là giới trẻ.

Hai em bé, Lan tám tuổi và em trai, Chi, lên sáu, con ông bà Hùng, lòng rộn rã không ngủ được.

Mặc dù ngoài trời gió lạnh, ông bà Hùng cũng đến nhà thờ trong làng dự lễ «nửa đêm» để hai con ngủ ở trong căn nhà nhỏ của ông bà.

Hai em bé cứ mãi thao thức không biết sáng mai khi thức dậy, cũng như ngày Giáng sinh những năm trước, sẽ nhìn thấy món quà gì mà ông già Nô-en đã bi mật đem tặng trong đêm và để trên đôi dép của các em, ở cạnh chân giường ngủ của các em.

Lan khe khẽ hỏi em : Chi, em ngủ chưa ?

Chi hỏi lại : Chị Lan, chị còn thức hả ?

Lan âu yếm nhìn em : Còn em à, chị cứ nghỉ mãi về lễ Giáng sinh.

Bé Chi biểu đồng tình : Em cũng nghĩ như chị, tối nay, suốt đêm nay là lễ vui, phải không chị ?

Lan hỏi em : Nè em, em muốn ông già Nô-en đem đến cho em vật gì nào ?

Chi đáp : Em rất mong được một con ngựa trắng đẹp, có bờm to, rất to. Còn chị, chị ước điều chi ?

Lan trả lời : Chị hả ? chị mơ tưởng làm sao có một búp bê với đôi mắt xanh óng ánh để chị có thể ôm vào lòng âu yếm như mẹ thường hay trêu mến em.

Đột nhiên, bé Chi đứng phắt dậy, hỏi chị :

— Chị Lan, chị có biết ?

Lan ngạc nhiên : Chuyện gì vậy hở em ?

Chi trình trọng : Em có ý kiến. Tối nay chúng mình thức suốt đêm đi. Chúng mình đợi ông già Nô-en đem tặng phẩm đến. Chúng mình sẽ chào và cảm ơn ông cụ : chúng cháu xin chào cụ : cụ tử tế, quá tử tế với chúng cháu. Rồi chúng mình đến ôm hôn ông cụ để ông cụ được vui lòng và xin ông cụ đến thăm bé Hạnh, con thím bảy bán xôi mà lễ giáng sinh nào cũng không thấy được ai cho gì ?

Mắt Lan sáng lên : Chị đồng ý với em, Chi ạ, em nói đúng. Chị rất muốn nhìn tận mắt ông già Nô-en.

Bé Chi mừng rỡ : Vậy chị em mình đứng ngủ nhé và luôn luôn nhớ dòm phía chân giường.

Trong lúc ấy, có tiếng chân người đến gần, thì ra ông bà Hùng về nhà. Hai em bé lật đật chui vào chăn và nhắm mắt nằm im như đã ngủ say.

Bé Lan bám lấy tay bé Chi để em này khỏi ngủ luôn và nhìn trộm để quan sát :

— Ô kìa ! Không phải chỉ có ba mẹ về thôi đâu ! Có ông nội, có bà nội nữa ! ...

Tội nghiệp hai cụ già, thân hình gầy còm, đêm hôm trời gió lạnh còn lặn lội từ nhà sang. Hai cụ có vẻ mệt mỏi. Hai cụ đi chậm rãi, tránh tiếng động, sợ làm hai cháu thức giấc.

Bà nội lấy trong chiếc giỏ cầm nơi tay hai gói bọc giấy hoa, có cột giấy màu đẹp để. Vật gì vậy ? Bé Chi mở mắt nhìn, ngạc nhiên.

— Ô chị Lan ơi, chị nhìn xem, thích quá, con ngựa trắng có cái bờm to.

Bé Lan hân hoan : — Em Chi ơi, đừng là con búp bê có đôi mắt xanh mà chị hàng mong ước.

Ông nội, bà nội bước nhẹ đến chân giường hai cháu, để hai tặng phẩm trên đôi dép nhỏ xinh xắn và cũng rón rén ra về, ngoài trời càng khuya, gió càng lạnh.

Còn hai đứa cháu nằm sát bên nhau, mơ tưởng đến ông già Nô-en rồi ngủ quên lúc nào không hay.

Từ mờ sáng hôm sau, ngay sau khi thức giấc, hai em mở ngay gói tặng phẩm, đây vẻ thích thú. Hai em định kể cho nhau nghe những gì hai em đã thấy đêm hôm qua .

Bé Lan ôm chầm lấy bé Chi, thì thầm :

— Chị có ý kiến, ý kiến đặc biệt ! ...

Rồi cả hai, để ngón tay nơi đôi môi nhỏ xinh xắn làm dấu im lặng, như cất giữ tận đáy lòng một dự tính đầy bí mật.

Thời gian trôi mau, một năm sau, cũng trong một đêm Giáng sinh, trong khi cha mẹ đang dự lễ ở nhà thờ, hai bé Lan, Chi, rón rén bước xuống giường, mang đôi dép nhỏ, hai bé nắm lấy tay nhau bước ra ngoài. Gió thổi lạnh, ánh trăng chiếu sáng cánh đồng vắng vẻ.

Nhà ông nội, bà nội cũng không xa mấy, chỉ cần đi vài mươi phút là tới nơi. Các em chạy thật mau để trở về kịp trước khi cha mẹ đi nhà thờ về.

Khi đến nhà ông bà nội, hai bé đã mệt lả, thở hổn hển, mỗi em tay ôm ghì chặt một gói quà.

Ông nội, bà nội cũng đi nhà thờ, cửa không khóa, ánh đèn bên trong chiếu sáng.

Bé Lan, bé Chi đây nhẹ cửa bước vào.

Hai em lộ vẻ đầy sung sướng.

Bé Lan đề ý :

— Ông nội, bà nội không để dép ở chân

giường.

Bé Chi reo lên :

— Để em đi tìm dép ông nội, bà nội cho. Ô, đây nè, ông nội bà nội để dép ở góc nhà.

Hai đứa bé đem hai đôi dép để ở chân giường ông bà và đặt ngay ngắn trên đấy hai gói quà cũng bọc giấy hoa, cột bằng hai sợi giây ny-lông xanh đỏ.

Bé Lan tươi cười : Nè em Chi !

Bé Chi nhìn chị : Gì vậy chị ?

Bé Lan nắm lấy tay em : Chi nghĩ xem, có phải bây giờ chúng mình là ông, bà Nô-en.

Bé Chi khúc khích : Phải đấy ! Đúng đấy. Chúng mình là ông già Nô-en có dẫn bà Nô-en đi theo.

Hai đứa bé nhìn nhau cười, vui vẻ.

Lan và Chi đã dùng số tiền dành dụm từ hôm Tết Nguyên đán đem mua một ống bíp cho ông nội dùng hút thuốc lá và một ống ngoáy cho bà nội dùng ăn trầu vì ống bíp của ông nội quá cũ và bà nội không còn đủ răng để nhai trầu.

Bé Lan vui vẻ hỏi em : Nè Chi, chắc bà nội sẽ ngạc nhiên lắm nhỉ ?

Bé Chi không trả lời : Phải không chị Lan, chắc ông nội sẽ bằng lòng, hở chị ?

Và bây giờ, mọi việc đã xong, hai đứa trẻ trở về nhà và không quên đóng cửa cẩn thận,

Chúng nó nắm tay nhau, đi thật nhanh, qua cánh đồng vắng vẻ. Chúng về đến nhà và leo ngay lên giường trùm chăn trước khi cha mẹ từ nhà thờ về.

Và khi hai cụ già đã dự lễ nửa đêm về, nhìn thấy trên hai đôi dép của mình hai món quà mà ông Nô-en bí mật nào đã đem đến trong lúc vắng nhà. Hai cụ rất ngạc nhiên và hỏi nhau không biết ai là người tặng quà. Sau đó, hai cụ nhìn dưới nền gạch thấy dấu còn ướt của bốn bàn chân trẻ con. Hai cụ hiểu ngay và bên bếp lửa sắp tàn, hai cụ ngồi im lặng nhìn nhau thật lâu, mắt đăm lẹ, những giọt nước mắt cảm động tíu tíu chảy ướt cả đôi má nhăn nheo của hai cụ.

Các em thân mến,

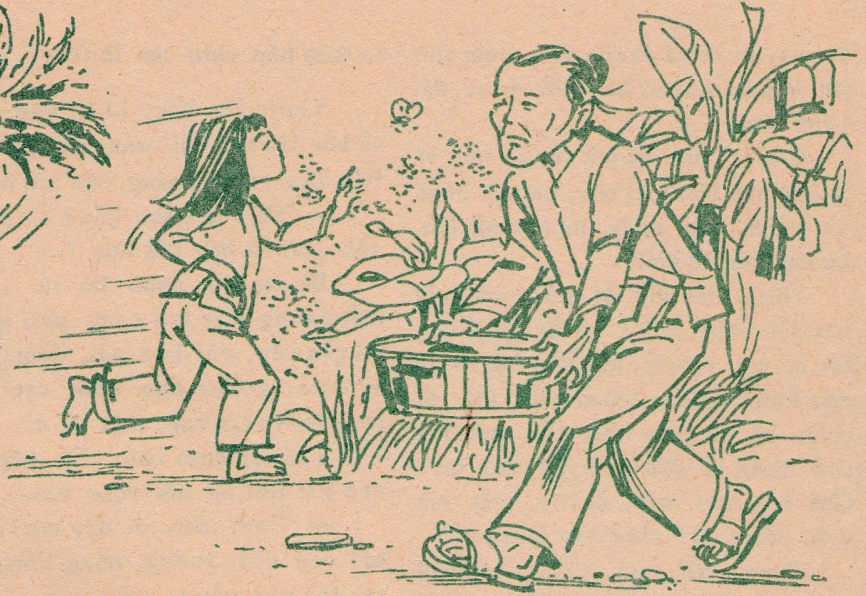
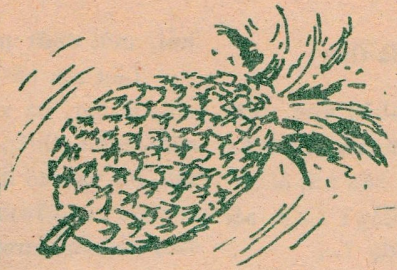
Đây là một câu chuyện Giáng sinh đầy tình yêu giữa ông bà và các cháu mà chúng tôi đã viết phỏng theo một truyện của Pháp.

Mong rằng các em khi đọc xong truyện này các em sẽ yêu mến ông bà nhiều hơn cũng như các em đã yêu mến cha mẹ.

Thân mến

NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

SỰ TÍCH TRÁI THƠM

MINH QUÂN

Chắc hầu hết các em đều đã trông thấy trái thơm và đã có lần được ăn thứ quả ngon, ngọt mà nhiều mắt đó. Nó không sang không quý như trái hồng, trái nho, không đắt tiền như lê, như táo. Nó là một thứ trái cây rẻ tiền, bình dân mà khắp đó thị cho chí thôn quê đâu đâu cũng có. Nó còn là thứ thực phẩm có thể để lâu vào những lúc có nhiều, ăn ngay không hết, vào mùa rộ, người ta xắt lát phơi khô làm mứt, làm mứt, ép lấy nước, cho vào hộp, xuất cảng ra ngoại quốc v.v...

Nhưng điều đáng chú ý nhất là sự tích, nguồn gốc của nó, một câu chuyện khá đau thương:

Bà Hồng là một quả phụ nghèo, không sản nghiệp, quanh năm lao tác để nuôi thân. Bà làm bất cứ việc gì: đi cấy, đi gặt, may thuê vá mướn; mùa đông thì ngồi nhà chằm nón, xe chỉ. Bà là một phụ nữ đoan trang, lương thiện có tiếng trong làng, bà có sắc đẹp, đực cả người cả nét. Sau khi chồng chết, vừa đoạn tang xong thì có rất nhiều đàn ông ngấp nghé muốn cưới bà, song bà Hồng cương quyết không tái giá vì lẽ bà sợ con gái độc nhất của bà là Bé Thơm sẽ khổ, bà không muốn san sẻ tình thương cho ai khác ngoài Thơm.

Bà đúng là bậc hiền mẫu. Xung quanh không ai chê trách bà vào đâu được. Song bà mắc phải một khuyết điểm: quá nuông con. Bà thường

bảo là con mình bất hạnh, mất cha quá sớm, phải chịu thiệt thòi nên bà cần bù đắp vào chỗ thiếu thốn đó. Bé Thơm mặc nhiên nhận hưởng tình thương như nước nguồn của mẹ, kiêm cả tình thương như non Thái của cha!

Tuy nghèo khổ, vất vả, bà Hồng không để cho con gái mó tay, đặt mắt vào bất cứ việc gì, cho dù là những công việc nhẹ nhàng nhất trên đời. Trong lúc mẹ nó làm lụng quần quật ngoài vườn, trong rẫy hay dưới bếp, trên rừng nó vẫn cứ nhón nhơ như cánh bướm rong chơi khắp xóm, tới bữa về ăn. Thơm lại càng không ưa việc học hành, chữ nghĩa không vô đầu, nó mới chịu!

Bé Thơm không thích chẻ củi, nhặt rau, ghét cả việc nấu cơm, kho cá. Bà Hồng có cô em gái lập gia đình tận làng xa. Lâu lâu về thăm chị, người em phàn nàn:

— Chị mỗi ngày một già yếu, phải tập cho cháu cất nhắc tay chân, con gái mà không biết qua một tí việc nhà... Chị trông chị sống đời để hầu hạ nó hay sao?

Bà Hồng chống chế:

— Cháu còn bé dại, thôi! trắng đến rằm thì trắng tròn, đi ạ! Nó vẫn nhón nhơ rong chơi khắp xóm như cánh bướm, chờ tới bữa nên mồm, nên bát mới chạy về ăn.

Thơm quen tính lười, nhất thiết không ưa sự làm việc, khác xa tính

mẹ. Nó ghét chẻ củi, thái thịt, không ưa kho cá, nhặt rau, chẳng thích cầm kim, cầm kéo; mẹ cho đi học Thơm càng ghét tợn: chữ nghĩa không chịu chui vô đầu nó như mọi trẻ em khác cùng trang lứa.

Mỗi năm, mỗi tuổi, cô gái càng lớn, người mẹ càng già, bà yếu dần đi, không thể lao tác ở ngoài đồng ruộng nữa, bà vay mượn bạn bè góp thành cái vốn nhỏ mua sắm một gánh hàng lật vật bán ở chợ kiếm lời độ nhật. Tinh sương bà đã quây gánh lên vai, tối mịt mới keo kẹt gánh về. Thơm vẫn không đời nề: dù cho mẹ cô đổ mồ hôi trên cánh đồng đòi lấy bát cơm cho cô hay là ngồi còm còm ngoài chợ bán từng chút hàng lật vật như cái kim, cuộn chỉ kiếm lời đong gạo, bà vẫn phải về lo bữa ăn cho cô, chứ cô không đụng đến móng tay công việc sân vườn, bếp nước!

Bà Hồng tự chống chế là «trắng đến rằm thì tròn» không hề quở mắng con gái một câu. Nhiều hôm, trời lạnh căm căm, bà vẫn giữ thói quen dậy sớm, lo nấu cơm và thức ăn sẵn cho con gái để trưa nó có ăn rồi mới gánh, gánh lên vai. Vào buổi chiều, mệt nhọc đặt gánh hàng lên bậc cửa rồi tắt tả lo nấu cơm chiều, chứ không được nghỉ như bao nhiêu bà mẹ khác.

Sau bữa ăn, bà lại lo thu dọn chén bát, rửa ráy nồi niêu. Rồi thì

là may quần vá áo cho con, trăm thứ nhì nhắng, không bao giờ được đặt lưng sớm.

Quá lao lực, bà già trước tuổi và không bao lâu, kiệt sức, bà ngã bệnh và bệnh mỗi ngày một tăng lên, không thuyên giảm.

Thơm bấy giờ đã mười ba tuổi bắt đầu chịu khổ: cô bé phải làm tất cả mọi việc từ lớn đến bé, từ dễ đến khó, những công việc mà cô chưa hề hề mắt nhìn thử một lần chứ đừng kể đến chuyện mó tay! Chè củi, nấu cơm, đi chợ, giặt giũ v.v... chao ơi! nhọc sao là nhọc!

Thơm phải xách nước từ giếng sâu lên, mồ hôi nhễ nhại. Thơm phải nhóm bếp khói tuôn vào mắt cay xè!

Nhưng mẹ Thơm vẫn không được yên thân nằm, trong lúc nhiệt độ tăng lên không ngớt, thỉnh thoảng từ giếng cô gái kêu giặt mẹ:

— Mẹ ơi mẹ! Làm sao cho sạch cái cò áo đây?

Hay từ dưới bếp:

— Mẹ ơi! Hộp diêm mẹ để chỗ nào?

Mặc dù cơn sốt đang hành hạ người mẹ, bà cũng cố gắng để trả lời con:

— Hộp diêm trên miêng gạch cạnh bếp đó.

— Thế còn gạo? Mẹ vất chỗ nào? Con kiếm không ra?

— Gạo trong vò, phía bên trái,

từ cửa bếp nhìn vào là thấy.

Thơm lâu bầu, nhăn nhó, vất vả hồi lâu thì nồi cơm sôi sục trên bếp lửa, cô gái hoảng, kêu inh ỏi:

— Mẹ! làm sao đây? Cơm sôi rồi... cái vá hay đôi đũa?...

Bà mẹ ôm ngực ho rũ rượi, mặt tướng đút hơi song phải cố lê lại gần bếp, vùi bót củi, dùng đũa sơ cơm và chờ cho cơm cạn mới lao đảo về giường, mệt la đi.

Thế rồi cơm chín. Từ bếp, cô con gái quý lại hỏi vọng vào:

— Cơm chín rồi đây mẹ! Làm sao con nhắc xuống, nóng bỏng cả tay thế này, này!

— Lấy cái khăn lót tay mà nhắc cơm xuống, rồi ăn đi, mẹ mệt quá, hãy để mẹ nằm yên một chỗ xem!

Lần đầu tiên người mẹ cúi với con. Thơm lại hỏi:

— Mà con ăn cơm với gì đây? mẹ có ăn không?

— Có trách cá kho trong chạn đó, bung ra, hăm nóng mà ăn, mẹ sốt thế này ăn cơm sao được. Thơm! Hãy để mẹ nằm yên!

Thơm gần khóc:

— Còn bát đũa mẹ để đâu? Con ăn bốc hay sao? Sao mẹ không cho con hỏi?

— Trời ơi! Sao con không chùi đũa vào một chút, cái gì cũng

hỏi, mỗi chút mỗi hỏi...

Lần này bà Hồng hết kiên nhẫn nôi, la lên. La xong, bà mệt thêm nằm thiêm thiếp trên giường, tuy thế, bà vẫn cố đề đừng mê đi, xem con gái còn cần hỏi gì không, vì dù sao, bà vẫn thương con lắm, thương con hơn cả thương thân!

Thơm không hề biết phục thiện, cô gái phụng phịu:

— Khờ thân tôi chưa này Trời? Tôi có hai con mắt chớ phải tôi có hai chục con mắt đâu mà mẹ bảo tôi để mắt chỗ này, chỗ khác! Tôi mà có nhiều mắt coi, tôi chẳng thêm hỏi han mẹ câu gì hết, để mẹ được nằm yên... Ước chi...

«*Cô bé lười biếng kia! Ta sẽ cho mày có nhiều mắt! Rồi thật nhiều như mày ước muốn! Coi đây!*»

Từ giữa không trung, một giọng nói bí mật cất lên, sang sảng và oai nghiêm làm cho bà mẹ từ giường toát mồ hôi vì kinh hãi. Thơm ngạc nhiên, đưa mắt nhìn quanh, cố tìm xem tiếng nói xuất phát từ đâu. Thơm nói với mẹ:

— Để con ra vườn coi!

Như có linh tính báo trước, bà mẹ muốn ngăn con lại nhưng không kịp. Và rồi, bà nằm đợi, đợi mãi không thấy cô gái trở vào, cơm cá nguội ngắt, bếp núc lạnh tanh.

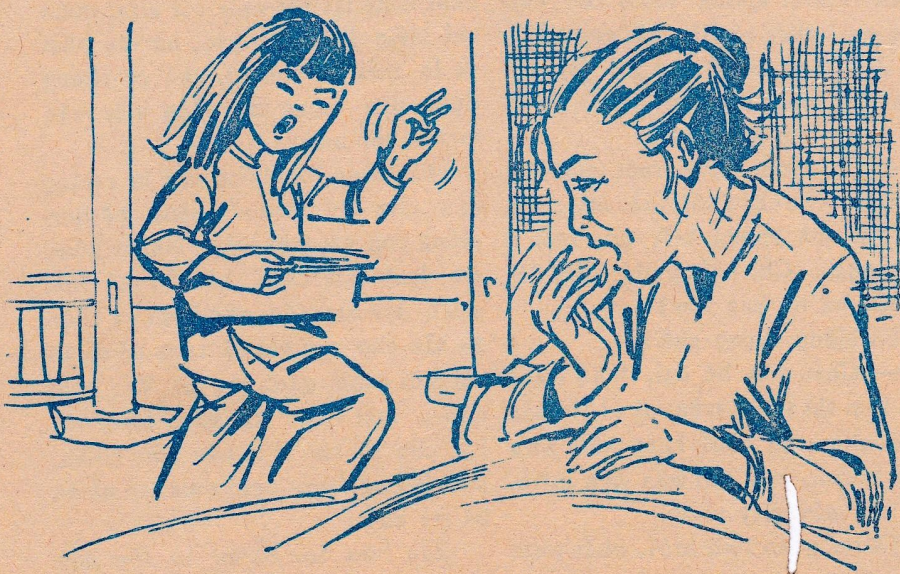
Bà cất tiếng run run gọi con, không có tiếng trả lời.

Bầu không khí lặng lẽ của đêm sâu đầy kinh dị. Người mẹ sốt ruột quá, không đợi được nữa, khoác thêm áo ấm, băng mình dậy, ra ngoài tìm con.

Trăng sáng rõ, gió đêm lạnh rọi.

— Thơm con! con nấp chỗ nào? Mẹ đợi con đây!

Im lặng, Chợt bà mẹ đề ý đến một cái cây hình dáng kỳ lạ đột ngột xuất hiện dưới trăng, chính giữa thân cây, có một trái. Bà dụi mắt mấy lần để nhìn kỹ, vì cứ tưởng mình quá mệt, nhìn lầm. Rồi bà lại gần chút nữa, xem xét tỉ mỉ. Thân cây thấp lá dài, móng có gai, giữa thân cây, lộ lộ một quả bao

quanh không biết cơ man nào là mắt và từ đó bốc ra mùi thơm ngát hủi.

Bà Hồng lùi lại, tâm trạng bàng hoàng. Bỗng, từ trong cái trái cây lạ lùng đó, có tiếng con gái bà lạnh lạnh cất lên:

— Mẹ đừng sợ ! Con đây ! Con có rất nhiều mắt, mẹ thấy chưa ? Con phạm nhiều lầm lỗi lắm nên bị bẻ trên trượng phạt. Nhưng con không ân hận đâu, mẹ ạ ! Con sẽ có ích cho mẹ : Ngày mai, mẹ hái con đi, đem ra chợ bán, con ngon ngọt lắm, người ta sẽ mua con, mẹ sẽ có tiền uống thuốc cho lành. Hái con đi ! Rồi con sẽ mọc ra, lan tràn khắp vườn nhà. Rồi mẹ nếm thử xem, con ngon ngọt lắm !

— Thơm con ! Làm sao đến nông nổi này...

Bà gục xuống, ôm cái cây đầy gai mà khóc hồi lâu. Tiếng Thơm lại dịu dàng :

— Mẹ đừng khóc, con đau lòng lắm ! Tại con nên nông nổi này đây ! Mẹ nín đi và nghe lời con nói. Sương xuống nhiều rồi đó, mời mẹ vô nhà nghỉ, kẻo nhiễm lạnh đau thêm. Con không xa mẹ đâu ? Con ở tại đây, mà !

Bà Hồng nén khóc, vào nhà, nhưng bà không ngớt dõi mắt nhìn lại đứa con yêu từ nay trở thành một thứ trái cây kỳ quái.

Rồi nhờ thứ trái cây đó, bà kiếm được khá tiền. Không bao lâu quanh gốc cây mọc vô số cây con. Mọi người đổ xô lại, mua về gây giống. Cho tận đến lúc ấy, người ta vẫn không biết gọi nó là thứ trái cây gì. Bà Hồng sau nhiều đêm suy nghĩ, bèn đặt cho thứ trái ấy cái tên THƠM để kỷ niệm đứa con gái bất hạnh của mình, và mọi người đều gọi theo bà.

Cho đến ngày nay, Thơm xuất hiện cùng khắp trên thế giới, sự tích về nó đã chìm vào quên lãng, người ta chỉ biết nó là trái ngọt, nhiều mắt mà thôi.

MINH QUẢN

Số thứ tự nhận được 15

NGÀY CÒN BÈ BÉ

Nhớ ngày em còn bé,
Theo mẹ em đến trường
Màu áo trắng vương vương
Tay cầm theo sách vở
Lần đầu tiên bỡ ngỡ,
Tay nắm chặt tay mẹ
Em dõn dập hơi thở
Niu me, em đòi về.
Thấy bạn bè xa lạ,
Bàn ghế quá trang nghiêm
Khoanh tay : Thưa thầy ạ !
Đi học ngày đầu tiên.
Làm quen được bạn mới
Em quên mất đòi về
Mẹ đi ra về vội
Đi học thật vui ghê.

TRẦN-CHẤN-TRÍ

Số thứ tự nhận được 18

THI

Nhớ ngày thi Đề Thất
Sáng dậy trước ai hết
Vội sửa soạn điềm tâm
Đến trường công còn khép.

Đến giờ thi niệm Phật
Tay chân còn giật giật
Đề «trúng tủ» mừng run
Viết lia lịa chẳng sót.

Giờ thi sáng vừa hết
Gấp rút về cơm trưa
Kịp ôn bài thi chót
Nuốt cháng ngon bơ phờ.

Buổi chiều nghe mệt mệt
Thêm bạn bè ngồi gần
Hỏi, nhắc lung tung hết
Bài toán làm không tròn.

Sáu giờ thi hoàn tất
Sách vở bỏ một bên
Ăn rồi chờ kết quả
Bao lo lắng bồn chồn.

Nôn nóng dường nắng đốt
Trước cổng trường chói chan
Chen chân chờ danh xướng
Xóc xếch phờ xác thân.

Vừa nghe qua tên họ
Số ký danh của mình
Mừng nở tung tim nhỏ
Sung sướng nhẹ tay chân.

Đầy lách người thoát chạy
Về báo cha mẹ anh
Chia nỗi mừng vui lớn
Hạnh diện cả gia đình.

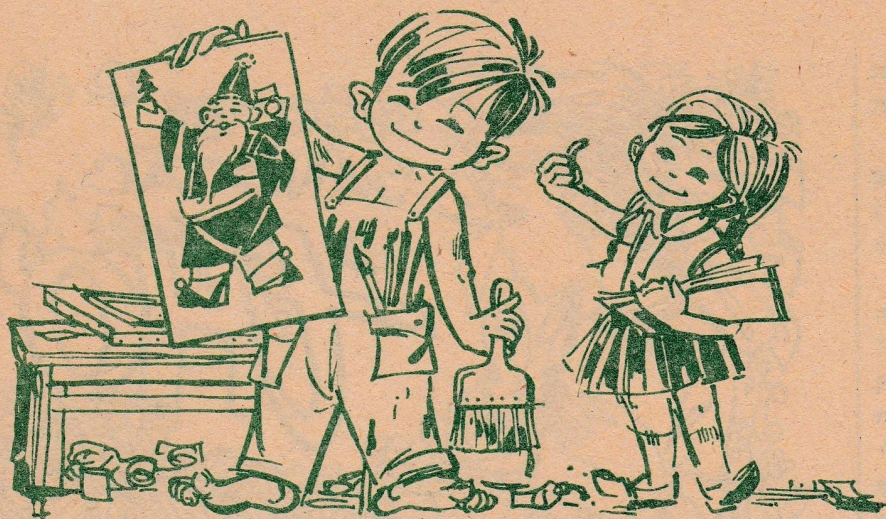
THƯƠNG-NGỌC-HẢI

Số thứ tự nhận được 20

VIN CÀNH BÔNG HUỆ

Cành xanh bông trắng lá thắm mớ,
Màu trắng trinh nguyên tuổi học trò
Gió thổi lẩn tẩn hoa động đậy,
Nắng chiều êm dịu hoa nên thơ.
Hôm nay hoa nở bao nhiêu sắc
Mai đến hoa tàn hương chẳng mờ
Dầu trẻ hay già hương không lụi,
Hoa thơm của lứa tuổi học trò.

ĐÀO-THỊ-MỸ-HIỆP
G.D.T.N.

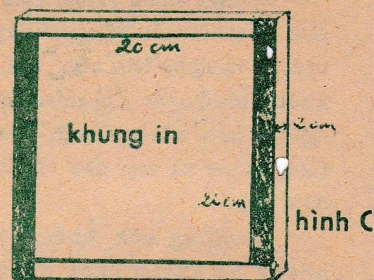
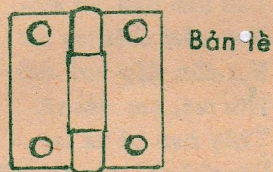
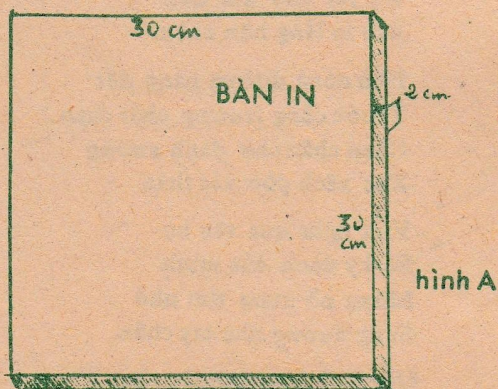

Cách in thiệp Giáng Sinh hoặc thiệp chúc Tết

Dịp Nô-en hoặc Tết muốn tặng quà kỷ niệm cho bạn bè, thân nhân... không gì quý hơn tặng họ những cánh thiệp đơn sơ do chính tay chúng ta làm ra, hơn nữa khỏi phí tiền đi mua thiệp bán sẵn. Nào các bạn chịu khó tìm vật dụng và chế tạo dụng cụ để in thiệp bằng bột gạo pha màu cho các chú Ba ẽ hàng một phen.

Vật dụng :

- Bàn in bằng gỗ mặt trên ngay ngắn (bào trơn láng càng tốt) khổ 30 cm X 30 cm, bề dày từ 2 cm trở lên : từ 3 cái trở lên. (h. A)
- Bàn lè cỡ nhỏ (3 cm) và đinh xoắn ốc : từ 3 cái trở lên (h. B)
- Một số nẹp gỗ, 4 cái đóng lại thành 1 khung vuông là khung in. khổ 20 cm X 20 cm, bề dày từ 2 cm trở lên : từ 3 khung in trở lên (h. C)
- 1 hộp đinh ghim (h. B)
- 1 số đinh nhỏ (thứ đóng guốc)
- Hồ (keo dán), 1 ít dầu (mua ở tiệm bán sơn, đồ sắt...)
- 1 lưỡi lam bén
- Từ 3 miếng vải nylon (hàng hay soie Thái Lan...) trở lên
- 1 hộp màu nước
- 1 miếng vải thưa (vải mùng cũ cũng được) để lọc bột.
- Nửa muỗng cà phê xà bông

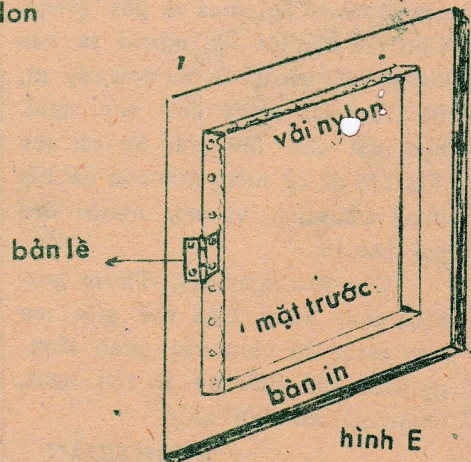
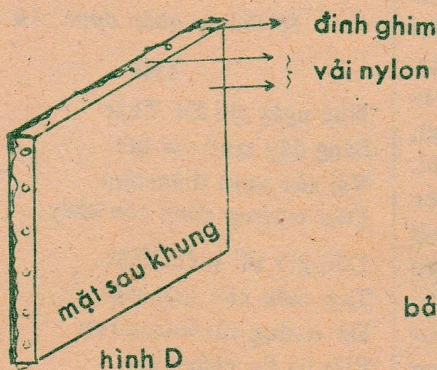

4 nẹp cây đóng lại bằng đinh đóng guốc

ĐÔNG CẢM

Một điệu nhạc thánh thót
Vang vang trong màn đêm
Vì sao cao chót vót
Đêm Giáng sinh êm êm
Ngàn muôn cây Noel
Giăng mắc những ngọn đèn
Cùng đồ chơi... đèn nến
Nghe niềm vui đang lên.

TRẦN CHẤN TRÍ
(Gia đình Thiếu Nhi Nha Trang)

bột.

— Nửa chén bột gạo thiệt nhuyễn
Và giấy dày cắt sẵn những mẫu
thiếp lớn nhỏ tùy ý.

Làm khuôn in :

Trước hết đặt vải nylon vào
khuôn nẹp gỗ hình vuông và dùng
đinh ghim đóng chặt sao cho thật
căng thẳng. (h. D)

Bắt bản lè vào từng bản in. (h.E)

Mẫu in :

Dùng giấy tập hay giấy trắng dày
vẽ mẫu thiếp theo ý riêng. Lấy lưỡi
lam bén khoét thật khéo các đường
nét đậm muốn in Dùng hồ dán mặt
trước mẫu in vào mặt sau khuôn in
đã bọc vải nylon. Còn mặt giấy phía
sau phết lên một lớp dầu bóng. Chú
ý : Coi chừng dán lộn, chữ bị ngược)

Bột in :

Khuấy bột gạo chung với xà bông
bột và nước trong nồi nhỏ và bắc
lên lò lửa để sôi, luôn tay quấy đều
bằng đũa cho đến khi bột chín và trở
nên sền sệt thì nhắc xuống. Đổ tất
cả chỗ bột này vào vải thưa và vắt
kỹ để được bột thật nhuyễn.

(Chú ý : Muốn thiếp có mấy
màu, chia bột ra mấy phần để trộn
màu). Chia bột đều ra trong các chén
đựng để pha với màu nước dùng
in.

Cách in :

Đặt thiếp trắng vào bản in đã kẻ
sẵn và canh cho đúng chỗ mẫu in sẽ

NU CƯỜI

LUNG LAY

Tới giờ Việt Sử, A : lên trả bài.

Cô giáo hỏi : — Tại sao ngại vàng
họ Mạc lung lay?

A thưa : Dạ... dạ...

Cô gắt : Tại sao ?

A đáp bừa : dạ tại vì ngại vàng đã
mục sắp gãy nên lung lay ạ !

NGUYỄN THỊ NGÀ

CHIA CỬA

Ở trong khu rừng kia có đôi
vợ chồng tiều phu. Một hôm, cãi
nhau nên hai người đi xa nhau.

Bà vợ nói : « Em thuộc về giống

xuống bột màu. Bây giờ để khung in
xuống nhờ bản lè. Bỏ một ít bột vào
khung in và dùng tay xoa đều, bột
sẽ xuống vải và thấm qua thiếp từ
những chỗ giấy khoét trống trong
mẫu in. Lấy thiếp ra để khô và tiếp
tục in hàng loạt theo phương pháp
giấy chuyên.

Xong chừng vài chục đến vài
trăm (?) thiếp thì lại dùng khuôn in
thứ 2 để in đến màu khác. Rồi đến
khuôn in thứ 3, thứ 4...

Chú ý : Coi chừng màu còn ướt dễ
lẹm).

Sau đây là một mẫu thiếp của
trường nữ Trung học Lê ngọc Hân.
Muốn được hình 1 ta phải cắt ba mẫu

cái nên cái gì có chữ cái là của em.»
Xong bà ta nói : «Cái nhà, cái chông...
và lấy hết.

Ông chồng quính quá nhìn quanh
quất bỗng thấy cái rựa anh ta nhào
tới vừa chụp vừa la :

— «Đưa rựa, Đực rựa».

VĂN LY

LÀM GÌ

Tý đờ Tèo : Đờ mầy làm gì sướng
nhất ?

Tèo : Làm Tổng Thống sướng nhất.

Tý : Không phải ! Làm Tổng Thống
cũng mệt lắm chứ mầy.

Tèo ! Chứ làm gì sướng ?

Tý : Làm biếng sướng nhất.

Tèo : !!??

NGUYỄN TRÍ HÙNG

in. Hình 2 là cánh hoa hồng sẽ in
màu đỏ hay hồng. Dán mẫu in vào
khung thứ nhất và in hàng loạt.
Khung thứ hai là chữ Lê ngọc Hân
viết tắt và những ô cắt ốp-a, pha màu
xanh da trời hay xanh lá cây lợt. Đặt
những thiếp đã in hoa hồng vào và
tiếp tục in với mẫu in hình 2. Đến
mẫu in hình 3 có chữ 12 B và cành, lá
hoa, pha màu xanh lá cây đậm. Lại
đặt thiếp đã in vào khung in đã in
xong 2 màu kia vào để in lần thứ 3. Ta
sẽ có được hình 1.

Tùy thẩm mỹ và sáng kiến của các
bạn mà những mẫu thiếp sẽ tân kỳ và
mới lạ, đẹp đẽ hơn. Chúc các bạn
thành công.

PHAN-KHƯƠNG-THÁI

Hình 1

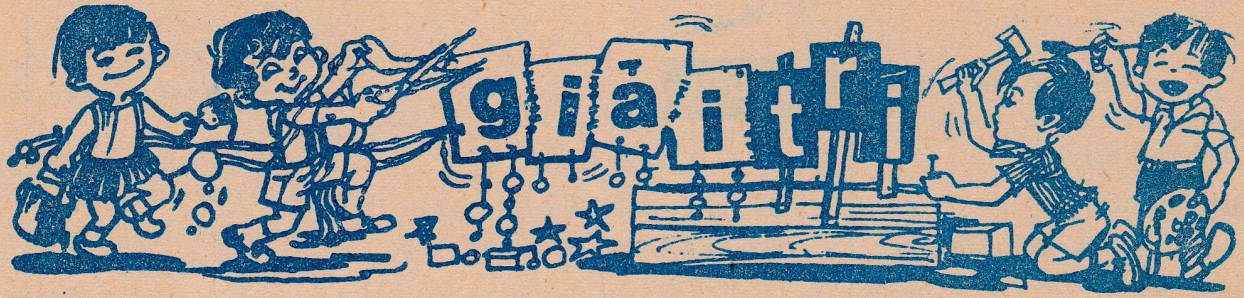
Hình 2

Hình 3

Hình 4

0.1.2.3 + 5.6.7.9.10.0

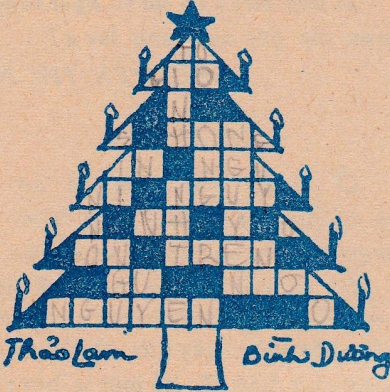
Ô CHỮ

**CÂY THÔNG
THẢO-LAM**

(Riêng tặng Phiêu-Ly để làm quen)

A
B
C
D
E
F
G
H
I
K

ĐỌC:

NGANG:

- A— Lớn
- B— Phong còn gọi là...
- C— Anh
- D— Nước V.N hình con như chữ...
— Đồ
- E— Ăn loét — Đi trước chữ ngọc
- F— Vải để làm nón — Đi trước chữ
hiền
- G— Anh — Nhờ — Y — Cái trứng
- H— Học lại — Phán nghĩa chữ dưới
- I— Bướu ở lưng — Báu
- K— Trịch... phân tranh—Tròn

- 1— Anh
- 2— N — Ăn nhiều quả thì... — G
- 3— S — I bình phương — Tiếng đi
trước chữ ngọc
- 4— Dê có đuôi — Anh — Anh — UY
- 5— Nơi thanh vắng còn gọi là thanh..
— Tên bác Chủ nhiệm (v.t)—Ngại
- 6— O bình phương — Ba của má —
R — Anh
- 7— Họ... đa số ở V.N
- 8— G — UY — Ngờ
- 9— Cái trứng — Tròn vo
- 10— Người đàn bà dạy chúng ta.

**ĐỐ VUI
CÓ THƯỞNG**

Có ba người : An, Ba và Cự, mỗi người làm 2 nghề trong số các nghề sau đây : bác sĩ, kỹ sư, giáo sư, họa sĩ, văn sĩ và luật sư. Không một người nào làm cùng nghề với một người nào khác.

- 1— Ông bác sĩ ăn trưa với ông giáo sư.
 - 2— Ông giáo sư và ông văn sĩ đi câu với ông An.
 - 3— Ông họa sĩ có họ với ông kỹ sư.
 - 4— Ông bác sĩ nhờ ông họa sĩ vẽ cho mình.
 - 5— Ông Ba sống cạnh nhà ông văn sĩ.
 - 6— Ông Cự hạ ông Ba và ông họa sĩ khi đánh quần vợt.
- Mỗi người kể trên làm hai nghề nào?

Phần thưởng sẽ được

trao tặng 5 em ở Saigon Gia Định và 5 em ở các tỉnh xa gửi bài về sớm nhất và trúng nhất. Các em ở xa sẽ được căn cứ vào dấu nhà bưu điện. Tham dự mục này, các em khỏi cần cắt phiếu tham dự, nhưng ở dưới mỗi bài, phải ghi địa chỉ chắc chắn để tòa soạn tiện việc liên lạc. Phần thưởng dành cho mỗi em sẽ là một số báo TN ra vào tuần tới sau số báo đã công bố kết quả.

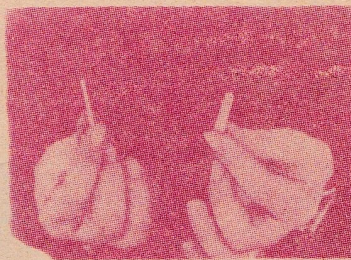
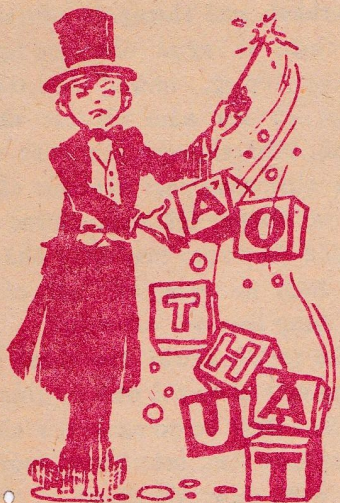
— Xin ông tí lửa

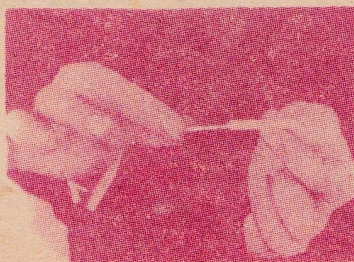
— Tốt quá !

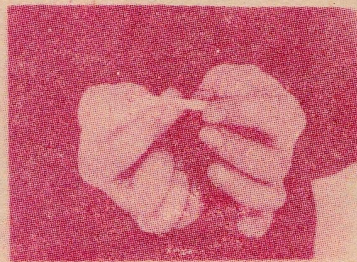
— Cảm ơn !...

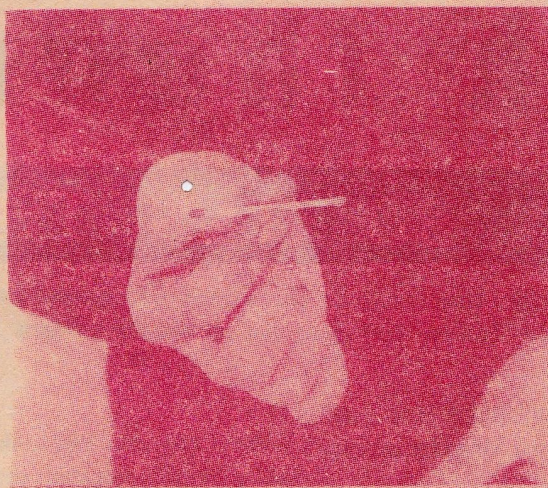
(1)

(2)

(3)

(4)

QUE DIÊM CỨNG ĐẦU

Trình diễn:

1) Bạn cầm lấy một mảnh giấy nhỏ khá cứng và bạn làm một ống nhỏ, dài hơn que diêm.

Bạn cầm lấy một que diêm, giờ đầu có lưu huỳnh ra cho khán giả xem (xem hình 1).

2) Bạn đút que diêm vào ống, đầu có lưu huỳnh vào trước (xem hình 2).

3) Bạn hỏi các khán giả xem đầu có lưu huỳnh ở đâu rồi, họ sẽ chỉ cho bạn cái đầu ống mà bạn đút que diêm tới đó.

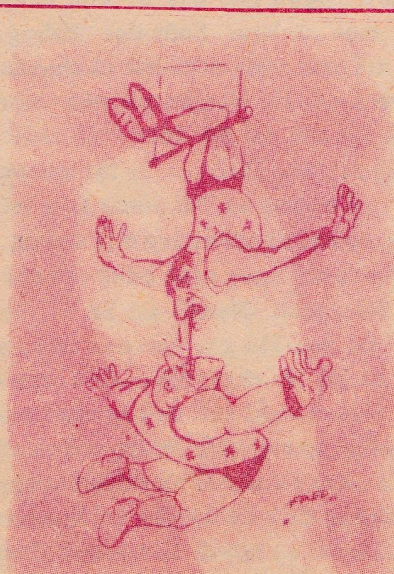
Xòe hai ngón tay cầm đầu còn lại của que diêm ra, bạn cho họ thấy là họ đã lầm, vì đầu diêm ở phía bên này cơ (xem hình 3).

Xảo thuật:

Trước khi làm ảo thuật, bạn phải lấy 2 que diêm, cắt ngay chính giữa mỗi que diêm, rồi bạn dán chúng lại với nhau bằng keo thật tốt, để có một que diêm với hai đầu đều có lưu huỳnh (hình 4).

Chú ý:

Muốn thành công trò này, bạn phải cho họ xem một đầu diêm có lưu huỳnh mà thôi, còn đầu kia phải dùng ngón tay che cho kín.

— Ới! Ới! Đàng ấy đừng
«ách xi» đấy nhé!

NỤ CƯỜI

NGHÈO QUÁ

Hai ông thương gia gặp nhau ngoài đường, một ông hỏi bạn:

— Sao, nghe tin anh bị sạt nghiệp, mà sao còn đi được chiếc xe đẹp quá vậy?

— Tôi không có cách nào khác hơn được, vì không có chiếc tắc xi nào bằng lòng cho tôi đi chịu cả.

TỘI NGHIỆP

Một con nhím đi lạc trong sa mạc. Đêm đến, nó sợ lắm. Chợt nó đụng phải một cây xương rồng, mừng quá, nó reo lên:

— Mái!

tình thương

XÓA BỎ HẬN THÙ

• (Phỏng dịch theo truyện « The woman who wanted no friends » của Marcella Tallant đăng trong tạp chí Reader's Digest.)

Đã 16 năm nay, nàng Hoa Bích sống âm thầm đơn độc trong một biệt thự lộng lẫy.

Đã 16 năm, nàng không hề bước chân tới thành phố Hoa Bích, một thành phố nhỏ gần nhà, thành phố mang tên gia đình nàng để ghi ơn Ông Cha nàng ngày xưa đã có công lập nên. Cũng từ 16 năm nay, người dân thành phố đã không hề trông thấy Hoa Bích, người con duy nhất còn lại của dòng họ Hoa Bích.

Nàng là một thiếu nữ trầm lặng, kiêu căng và không muốn kết bạn với ai cả. Năm 21 tuổi, trước ngày cưới một ngày, vị hôn phu của nàng đã bỏ nàng để cưới một người bạn gái của nàng đẹp hơn. Từ đó nàng đâm thù ghét mọi người dân thành phố Hoa Bích và đó là lý do tại sao nàng lại sống âm thầm một mình.

Khi Hoa Bích 37 tuổi, một việc ngẫu nhiên xảy ra đã thay đổi hẳn đời sống cũng như tình cảm của

nàng: vào một buổi chiều, một em gái 13 tuổi, con của một nhà ngân hàng của thành phố, đi trên một chiếc xe ngựa chở đầy cỏ khô cùng với một số bạn. Suốt dọc đường, bọn trẻ ngồi trên xe ca hát và chuyện trò vui vẻ, khi về gần tới nhà, một chiếc xe vận tải đã đụng vào chiếc xe ngựa làm chiếc xe bị lật ngược bên vệ đường và hất tung bọn trẻ cùng người xà ịch xuống mặt đường, một đứa rơi ngay cạnh hàng rào nhà của Hoa Bích. Người tài xế lái xe vận tải sau khi gây tai nạn thì sợ hãi đã lái xe chạy trốn. Con ngựa kéo chiếc xe cỏ, sút cương chạy trở về nhà, người chủ trông thấy con ngựa chạy về một mình thì biết ngay là những đứa bé đã gặp tai nạn nên tức tốc lái xe hơi đi đón bác sĩ Đôn Am, một bác sĩ duy nhất củ thành phố. Bác sĩ cùng với người tá và hai người trợ giúp lên xe, khi họ ra

khỏi thành phố chừng 10 cây số thì gặp chiếc xe ngựa nằm lật ngược bên vệ đường, những đứa trẻ và người xà ịch nằm rải rác chung quanh. Nhà thương gần nhất cách đó ít nhất cũng phải vài chục cây số nên họ không thể đem những đứa trẻ đến đó được, may thay nhà của Hoa Bích lại rộng lớn nên có thể tạm dùng làm nơi cấp cứu.

Đã từ lâu người dân thành phố, không một ai có thể nhờ sự giúp đỡ của Hoa Bích được ngoại trừ chỉ có bác sĩ Đôn Am, một bác sĩ mới tới; sống ở đó được vài tháng...

Bác sĩ đến gõ cửa nhà Hoa Bích, người hầu gái ra mở cửa, bác sĩ nói: « Tôi là bác sĩ Đôn Am, có một tai nạn đã xảy ra trước cửa nhà cô, chúng tôi định đem những nạn nhân vào trong nhà cứu chữa... » Người đầy tớ gái lắc đầu từ chối, bác sĩ Đôn Am giận dữ quát: « Cô có thể nhân tâm bỏ mặc những đứa trẻ nằm ngoài kia sao? Mở cửa nhanh lên, chúng tôi cần: nước nóng, khăn, chăn, nệm v.v... Đây là một trường hợp khẩn cấp... »

Tiếng một người thiếu nữ ở trong nhà vọng ra: « Nếu là trường hợp khẩn cấp, thì Mai (tên người hầu gái) hãy mở cửa ra vì chúng ta không có quyền từ chối... Bác sĩ hãy đem bệnh nhân của ông vô... »

— « Chúng tôi có hơn 20 nạn nhân... » Bác sĩ Đôn Am trả lời: « và chúng tôi định mượn tạm nhà cô để làm bệnh viện trong vài giờ. » Nói rồi, bác sĩ và những người phụ tá khiêng những đứa trẻ vào trong nhà, đặt chúng nằm trên giường trong hai phòng rộng lớn. Bác sĩ gọi điện thoại đến một nhà thương gần nhất để xin trợ giúp thêm y tá, dụng cụ và thuốc men, đó là một cách cấp cứu hữu hiệu hơn là chở những đứa trẻ tới nhà thương cách đó hơn 50 cây số.

Bác sĩ bắt đầu lau những vết thương và bắt tay vào công việc cấp cứu, những đứa trẻ: đứa thì gãy chân, đứa gãy tay. Người hầu gái

bưng tách cà phê lại mời. Ông ngừng tay trong giây lát để nhấp ngụm cà phê ngay bên giường nạn nhân, chợt trông thấy một thiếu nữ đứng tựa cửa khoanh tay mà không làm gì cả. «Lại đây...» ông gọi, rồi nói tiếp: «Hãy đi lấy khăn và nước ấm để lau vết thương cho những đứa bé kia», người thiếu nữ mở tròn đôi mắt ngạc nhiên, lúc đó người hầu gái vừa bưng thau nước nóng vào thấy vậy vội nói: «Nhưng... đó là cô Hoa Bích, chủ của ngôi nhà này...»

— «Cô ta cũng có tay, có phải vậy không?» Bác sĩ hỏi, rồi quay về phía Hoa Bích. Ông nói bằng một giọng từ tốn: «Chúng tôi đang cần tất cả những bàn tay có thể giúp chúng tôi đêm nay...»

Một giờ sau, bác sĩ trông thấy Hoa Bích đang săn sóc một đứa bé đang la khóc vì đau đớn, ông nói: «Chúng ta quên chưa báo cho bố mẹ chúng biết tai nạn xảy ra, bây giờ khuya rồi chắc họ đang nóng ruột không hiểu lý do tại sao con họ giờ này lại chưa trở về. Đây là danh sách và số điện thoại của họ, cô hãy gọi điện thoại báo cho họ biết tin và nhớ nói cho hay là mọi việc sẽ chu toàn.» Hoa Bích lạnh lùng nhìn bác sĩ rồi nói: «Tôi không thể làm việc đó được... đã 16 năm nay tôi không hề nói chuyện với người dân thành phố này.»

— «Không sao hết...» bác sĩ nói, «Cô hãy cho họ biết con họ hãy còn sống... nhanh lên... tôi không muốn trông thấy những bộ mặt sợ hãi lo lắng của họ khi họ kéo đến đây, tôi còn nhiều việc gấp phải làm.»

Rồi thì y tá, dụng cụ cùng thuốc men được gửi đến, lúc này Bác sĩ Đôn Am đã hoàn tất phần công việc cấp cứu quan trọng và ngồi nghỉ đôi chút tại nhà bếp thì Hoa Bích bước vào: «Cô ngồi xuống đây» ông nói: «Thứ nhất là người tài xế gây ra tai nạn đã bị bắt, thứ hai là tôi rất tiếc phải mượn nhà cô để tạm làm bệnh viện trong vài ngày, vì có 1 vài đứa

bị thương nhẹ sáng mai chúng có thể trở về nhà được, nhưng cũng có 1 số bị thương nặng không thể trở về ngay được mà cần phải được săn sóc thêm ít bữa, như cô đã biết, thành phố này không có nhà thương nên tôi phải mượn tạm nhà cô để điều trị cho chúng...» ngưng lại rồi ông nói tiếp, «... Cô hãy cho tôi biết tại sao cô lại sống một mình trong một ngôi nhà đồ sộ này, một ngôi nhà có ít nhất là hơn 40 phòng, tôi tin chắc rằng nếu ở địa vị tôi thì tôi có thể biến ngôi nhà này thành một bệnh viện.»

Hoa Bích trả lời: «Đây là nhà tôi, cha tôi đã sinh ra ở đây và cả Ông nội tôi cũng sinh ra ở đây. Ông có biết chuyện tôi không?... Người mà tôi sắp lấy đã bỏ tôi một ngày trước hôm cưới để lấy một người bạn tôi đẹp hơn, hẳn ta là một nhà Ngân hàng của thành phố này, cũng vì vậy mà từ đó trở đi tôi thù ghét tất cả người dân tỉnh này và không bao giờ tôi bước chân tới phố.»

Bác sĩ nói: «Đêm qua, tôi đã trông thấy cô săn sóc đứa con gái của nhà ngân hàng, tôi đã tự điện thoại cho ông ta biết tin vì tôi muốn dấu cô không cho cô biết tên con gái ông ta.»

— «Ông biết không? Tôi có thể từ chối săn sóc nó vì thù ghét bố nó, nhưng tôi vẫn trông nom nó, đã 16 năm nay tôi thù ghét tất cả mọi người vì họ biết rõ chuyện của tôi, tôi đã cố gắng để quên tất cả... để quên rằng những đứa bé này, hiện nằm ở nhà tôi cũng là những người dân của thành phố Hoa Bích...», Bác sĩ nhìn kỹ Hoa Bích, 1 chập sau Ông lên tiếng: «Có phải năm nay cô đã 37 tuổi rồi không?, cô hãy nghĩ đến tương lai, cô có thể sống ở lại đây yên ổn và quên tất cả mọi chuyện cũ, hơn nữa cô có thể làm cho mọi người kính mến cô. Đêm qua cô đã nhận những người mà cô thù ghét bấy lâu nay vào nhà cô. và cha mẹ chúng rất sung sướng khi biết như vậy, tôi đã kể cho họ nghe là khi

thấy tai nạn cô đã tự chạy ra và yêu cầu tôi mang những đứa trẻ vào trong nhà, tôi còn sống ở tỉnh này lâu dài, vậy xin cô hãy đừng cho mọi người biết là tôi đã nói dối họ». Rồi cả hai im lặng một hồi lâu, Hoa Bích vẫn ngồi yên chỗ và cố làm mọi cách để khỏi nghe thấy tiếng rên siết vì đau đớn của những đứa bé nằm ở phòng bên cạnh vọng sang, chợt nàng mỉm cười, ánh nắng ban mai hắt vào mặt nàng làm tăng vẻ đẹp đặc biệt của nàng: «Ông có lý...» nàng khẽ nói: «Ngôi nhà này sẽ thành một bệnh viện tốt nếu Ông nhận điều khiển, tôi sẽ cúng ngôi nhà này cho thành phố để làm bệnh viện. Tôi làm vậy vì Ông, vì ông đêm qua đã làm tôi quên vết thương lòng của tôi và tôi sẽ quên mãi mãi...»

Ngày nay, bệnh viện của tỉnh Hoa Bích là 1 bệnh viện tối tân nhất trong vùng, tất cả mọi người dân tỉnh Hoa Bích đều kính mến người đàn bà đã lập nên bệnh viện đó, nhưng bà nói: ân nhân của tỉnh Hoa Bích này là bác sĩ Đôn Am, chồng tôi người hiện đang điều khiển và trông nom bệnh viện.

VĂN VIỆT

Bướm Môn Màu

... Em tuy tuổi còn nhỏ, nhưng rất đau buồn khi thấy sách báo Việt Nam đội lốt này, mị danh nọ để theo đuôi mục đích cầu lợi tư nhân, họ vô tình xô đẩy tuổi trẻ vào con đường đam mê vật chất để rồi dần dần rớt vào hố thẳm. Thật là buồn lòng khi đi ngang qua một tiệm sách, thấy thiếu nhi đang chen lấn nhau xem một tập báo Play boy của Mỹ hoặc một xấp báo Sexy của Việt Nam...

Nhận định được như thế nên em mới nhờ chị gửi về cho em một ít bích chương để em đi truyền bá tờ báo dân tộc. Theo em nghĩ rằng muốn cho tờ báo được thêm thiếu nhi coi và thêm đọc giả mới, tòa soạn không thể nào ngồi yên một chỗ mà nói sát vào thực tế: phải tới tận nơi thiếu nhi ở để nói cho thiếu nhi biết. Nhưng em biết tòa soạn làm gì đủ nhân viên để đi toàn quốc mà nói chuyện đó. Vì thế nên em nghĩ: em là một thiếu nhi đoàn viên, nhưng em cũng sẽ là một nhân viên của tòa soạn, em sẽ đại diện cho tòa soạn để làm việc đó. Em thấy rằng gia đình Thiếu Nhi mới có 4000 người cũng còn quá ít, so với thiếu nhi toàn quốc. Em ước ao sao đi đâu, tới nhà ai cũng thấy tờ báo Thiếu Nhi nằm trong tủ sách. Chị gửi bích chương về cho em, em sẽ đi rủ năm ba đứa bạn đã vào gia đình Thiếu Nhi mà có thiện chí, khả năng ở gần nhà em, để đi đến

các trường tiểu học ở vùng phụ cận (Tiểu học chữ trường trung học thì không dám vì chúng em còn nhỏ). Trước khi nói ích lợi của tờ báo, em sẽ dạy hát, với những bài ca cộng đồng dân tộc. Sau đó thì chúng em sẽ nói rõ, mục đích chủ trương của tòa soạn Thiếu Nhi. Em hy vọng rằng với 50đ mỗi tuần lễ, có thể không đến nỗi nào mà thất bại với việc làm của em. Nếu một em mua không nổi, thì nhiều em góp tiền lại mua chứ chị nhỉ. Em nhất định: Em sẽ làm được!

Đọc thư trên, chắc chị cho rằng em xạo, hoặc là tuổi trẻ «bốc đồng» phút chốc, để rồi làm biếng vẫn là làm biếng. Em xin thưa lại với chị rằng: Ngồi viết thư cho chị mà vẫn ngóng trông bích chương của chị gửi về.

L.Đ.S
Quảng Ngãi

... Em buồn ghê khi nghe chị nói nếu không được cổ động nhiều thì sẽ thành bán nguyệt san. Em đề nghị như thế này, em sẽ «mò lộn» để đưa tiền cho ba em gửi vào Saigon đăng cổ động báo T.N. Em sẽ viết y hệt như tấm bích chương vậy đó chị chịu không? Tốn kém em hy vọng đủ (1 ngày em đề dành 10 đồng mà hơn 5 tháng rồi chị à) chắc độ chừng 2.500đ hoặc 3.000đ.

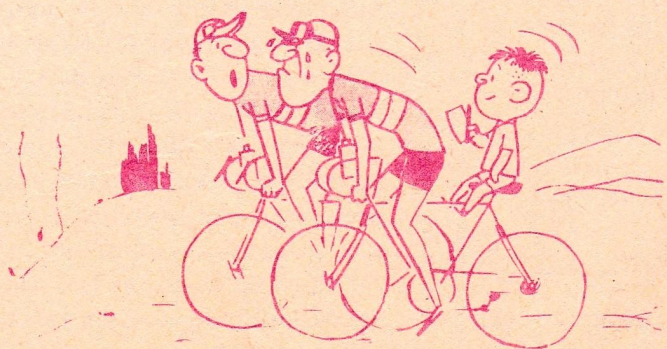
T.T
Nha Trang

...Thiếu Nhi nhà em không thiếu một số nào và em quý T.N lắm lắm. Nhà em lớn nhỏ 8 tên mà không tên nào là không mê T.N, tụi em tuần nào cũng trông đứng trông ngồi chỉ sợ người đưa báo đưa cho tên nào^{khác} trong bọn thì thật là xui trọn ngày, giành nhau loạn cả lên.

Nói chung sách báo T.N nào ra em đều lôi về nhà đọc cả nhưng chỉ có Thiếu Nhi này là em và cả tụi nhỏ đọc dài hạn chỉ sợ rằng T.N bị ngã vì vấn đề gì thì khờ. Nói thế chứ em biết T.N thì chả bao giờ mà ngã được, phải thế không ạ.

...Mà em thì chúa ghét những ai cứ đòi sửa đòi thêm bớt, nhiều khi đọc thấy có nhiều người, đòi này nọ sao em ghét họ tộ, em thì nghĩ rằng khi cho ra báo này thì đương nhiên những người hướng dẫn chúng em trong việc chọn sách báo thì không thể làm những gì hại, ấy thế mà lâu lâu lại yêu cầu sửa mục này đổi mục kia, tất cả những mục gì trong T.N em đều thích, đọc hết không bỏ sót chữ nào. Chị biết đó, chúng em rất tin tưởng nơi những người có bona phan hướng dẫn chúng em trong việc chọn sách và đọc sách báo lành mạnh riêng em thì em phục tất cả những người làm việc cho báo T.N.

N.B
Tuy Hòa

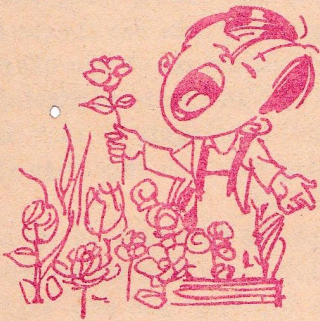
— Khò lăm! Bác hãy thí cho nó một chú kị đi mò.

SIÊU THỊ

hoa hồng

BÁN ĐỦ CÁC LOẠI NỤ CƯỜI

Quản Lý : ĐÌNH GÔ

TIN KINH KHỦNG

Trong TN. số 67, bạn Quạt Mo tung một chương lực làm náo loạn giới «bướm ma trong vườn.» Nhiều chú bướm vờ vô thong thả từ hồi nào, vẫn nhẹ nhàng tưởng mình đã thoát kiếp... ma để lên làm người. Nhiều chú khác còn đang rình rích cười vì chẳng tốn một giọt mồ hôi nào, mà tên của mình cũng nằm chính in trên báo. Nhiều chú khác hầu

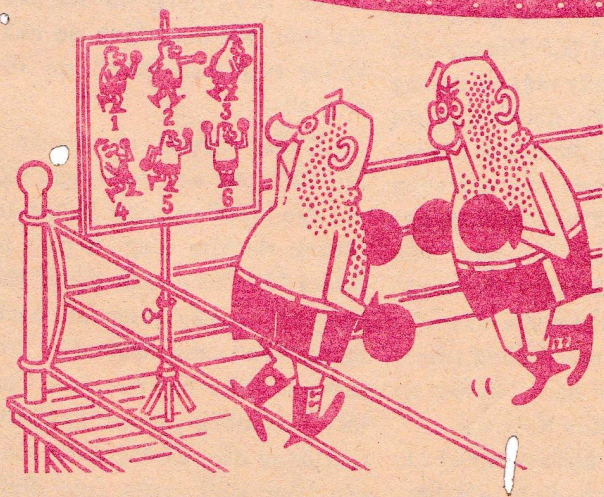
đã lờ bà con họ hàng về tài nhà ngọc phun châu, có bài được in lên báo. Hồi ơi! Quạt Mo ở đâu độc địa xuống một chương nặng mấy nghìn thành công lực, làm cả họ nhà bướm ma xanh mặt, bay hỗn, đảo đảo như động đờ. Thấy tình cảnh đáng thương quá, người ngoại cuộc mới có thơ rằng:

*Thần ma chột rước vô mình,
Quạt thì cứ quạt, dăng hình dăng dăng!*

Bạn SĨ ĐIỆN : Sao bạn dễ cười thế, chuyện không có gì cũng để là «Vui cười»! Coi chừng Đình Gô bầu bạn làm Thánh Tô làng cười chứ.

Cháu TRÍ ĐỨC : Đừng gọi là chú Đình Gô, hãy kêu là «Bác» Đình Gô nhé, cháu nhé.

LAPLACE

— Bây giờ đến thế thứ nhì... mình phải đấm nó 1 cú thẳng...

QUẦY ĐIỆN THOẠI

● Reng... Reng...

— A lô! Đình Gô, tôi nghe đây.

— A... a... Bác Đình Gô đó hả. Bác cho cháu biết Quạt Mo là ai mà độc địa vậy?

— Bí Mật! Bốn tiệm không thể bật mí các cây cười có nhã ý cộng tác được...

— Nhưng Bác xếp xó cái ý kiến của Quạt Mo đòi đem đăng hình những con bướm ma trong vườn để trưng cầu dân ý chọn Thánh Tô làng cười chứ?

— Ấy! Xếp xó sao được. Ý kiến nào đã đăng lên đều là đăng đem ra trưng cầu cả mà.

— Thi bác coi như không có một lần đi...

— Coi sao được. Đàng báo rồi mà...

— Bác ngoan cố quá!

— Đã ngoan lại cố nữa thì nhất rồi. Thôi chào... chào gì nhỉ... à có phải 1 chú bướm ma phải không?

● Reng... Reng...

— A lô! Đình Gô tôi nghe đây.

(Lần này giọng thô thể khác giọng trên)

— Chú Đình Gô ơi...

— Ý! Bác chứ l...

— Dạ thưa bác a...

— Cháu muốn gì đây?

— Thưa bác cháu hỏi thăm cái vụ «đăng hình».

— A! Cháu... cháu cũng «ma» hả?

— Lâu lâu làm lỡ một lần...

— Ôi chà. Ai biểu không có óc tự lập. Rồi biết làm sao đây?

— Bác dẹp giùm ý kiến của anh chàng Quạt Mo ở số 67 đi.

— In rồi làm sao đẹp?

— Bác làm Xếp Siêu Thị mà.

— Hơ... hơ... Siêu thị của bác chủ trương «Khách là chủ» mà Khách tới đòi đẹp, khách đi thì buồn bán với ai đây.

— Amrasevaeraststila- vacula...

(Đó là một tràng tiếng gi đi theo mà Đình Gô ngẩn tò te không hiểu gì).

● RENG! RENG!

— A lô! Ngô không phở Đin Gâu đầu mà kim chi mức công...

— O! Này! Đình Gô sửa cái chi nghe lạ rứa. Ban Điều Hành Trung Ương đây.

— A! Các cụ ở trên đó, đó hả. Làm tôi tưởng mấy con bướm ma quấy rầy đã đang tìm cách né.

— Nghe tin bác sắp nhờ tụi tôi tra sổ kiểm tên và hình mười mấy con bướm ma lạc vô vườn phải không. Có sẵn sàng cả đây.

— Ui cha, sao các cụ sốt sắng quá vậy. Cái đó hầy từ từ mà... Đây mới là 1 ý kiến. Ngày mai có nhiều ý kiến gửi về tán đồng thì mới thi hành.

— Được! Lúc nào Bác hỏi một câu là có tụi tôi tiếp tay ngay nhé!...

NHẮN TIN

LÝ TOÉT NHẮN VỚI XÃ XỆ

— Chú Xã nó ơi! Mau về Siêu thị Hoa Hồng trình diện gấp. Không phải đi quân dịch đâu nhà. Về đây bà con làng nước xem mặt và sắp sửa chọn anh em chúng mình làm Thánh Tô Làng Cười đây. Sương nhà Xã Xệ, ủa quên Xã Xệ.

Lý Toét.

KHÔNG TƯỢNG

Người tiền sử đang săn bắt Không Tượng

ĐẶNG HOÀNG (sưu tầm)

một loại voi — con cháu Nguyên tượng hay Mơ Thú (Phiomia = phi-ô-mi-a) thủy tổ loài voi ngày nay — sống rất đông đảo tại phía bắc bán cầu trong suốt thời kỳ băng giá, và càng ngày càng tiến dần lên cao khi lớp băng giá này tan vỡ dần dần cho tới thời kỳ Tân Thạch khí (Neolithic = Nê-ô-li-tích) nghĩa là cách đây vào khoảng năm, sáu chục triệu năm mới biến mất.

Đề có thể thích hợp với khí hậu khắc nghiệt, toàn thân không tượng bao phủ lớp lông nhỏ như sói tóc nhưng thật đậm lại dài tới nửa thước, ấy là chưa kể tới bộ da rất dày — bằng lớp mỡ bên trong để giữ nhiệt độ luôn luôn ấm áp khỏi bị lạnh.

Thường cao từ ba tới bốn thước, dài khoảng bảy tám thước, hàm trên nặng quặng bốn kilô với cặp ngà cong vút vênh lên đo được bốn thước không tượng đầu nhỏ, mắt và tai bé, đuôi ngắn, sống thành từng bầy do một con to nhất, khỏe nhất cai quản. Con này có bốn phận báo hiệu cho các con khác biết, mỗi khi nó nhạ thấy dấu hiệu hiểm nguy đề đề phòng hay trống trải, mặc dù không tượng là con vật hiền lành. Nó chỉ tỏ ra hung dữ khi cần tự vệ mà thôi. Kẻ thù đáng sợ nhất của không tượng là giống sư tử thời tiền sử.

Không tượng chuyên ăn mầm, lá, cành cây non tươi mát và dùng vòi đào lấy rễ cây chứ không ăn thịt. Chúng thường sống ở phía bắc Á, Âu và Mỹ Châu, nhất là sau thời đại băng hà, các cây tùng, cây bách mọc thành từng cánh rừng rộng lớn dọc theo bờ biển bắc cực ở Á Châu đã lôi cuốn không tượng tụ tập về đây thật đông đảo. Chúng thích thú đứng yên lặng suốt ngày trên đỉnh đồi giữa cảnh mưa tuyết rồi cây tung đám

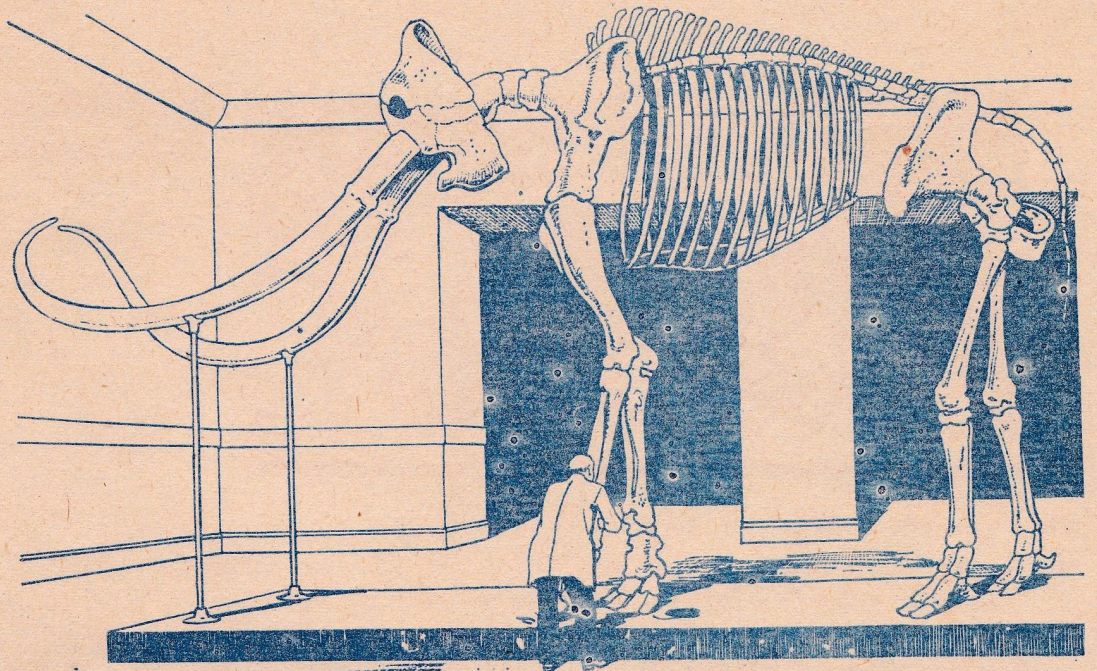
Khi nghiên cứu về nguồn gốc địa cầu cùng sự tiến hóa của các sinh vật, nhiều khoa học gia đã tìm thấy — lúc vét các đồng bùn hay đào sâu dưới lòng đất — dấu vết bao loại thú lẫn lộn với những dụng cụ do người xưa để lại có vẽ xương một loài voi vĩ đại gọi là không tượng (Mammoth = Mầm mốt). Dựa vào chứng tích ấy, họ hình dung được vóc dáng thật sự của chúng so với những bức họa hoặc khắc rất mỹ thuật mà người tiền sử ghi trên trần đá, bức vách nơi các hang động ở một địa điểm bên Pháp, Đức, Nga, Hoa Kỳ và Phi Châu.

Trước đây, ít ai ngờ trái đất này lại có những con vật lạ lùng, khác thường như vậy đã xuất hiện từ lâu nhưng bị diệt chủng. Vì thế, khi gặp khúc xương không tượng, họ đều cho đó là xương chiến sĩ Ajax (A giác) (Hy Lạp thời cổ), hay nếu không thì cũng là xương loài tê giác nào đó. Mãi tới năm 1705, tình cờ người ta khai quật được một bộ xương không tượng tại Albany (An-ba-ni)

thuộc thành phố Nữ Ước (Hoa Kỳ), lúc đó mới biết vùng mình đang ở xưa kia là nơi sinh sống của loài thú to lớn. Chín mươi bốn năm sau (1799) một xác không tượng khác còn tươi, nguyên vẹn được tìm thấy chôn vùi lớp băng tuyết tự mười ngàn năm, dọc theo dãy núi gần bờ biển miền bắc cực tại Tây-Bá-Lợi-Á (Nga Xô). Và rồi, kể từ 1801, người ta liên tiếp khám ra nhiều di tích loài không tượng ở khắp nơi trên thế giới. Viện bảo tàng Leningrad (Lê-Nin-gờ-rát) (Nga Xô) có trưng bày một bộ xương không tượng. Chiều dài từ đầu tới đuôi (không kể ngà) được bốn thước, cao ngót ba thước và cặp ngà cong cong cũng gần ba thước. Một bộ ngà không tượng khác dài hơn bốn thước tìm thấy ở Sicago (Si-ca-gô) nhưng vẫn chẳng thấm vào đâu nếu so với cặp ngà của một không tượng khác nữa dài trên năm thước tại Alaska (A-lát-ka) Hoa Kỳ...v.v...

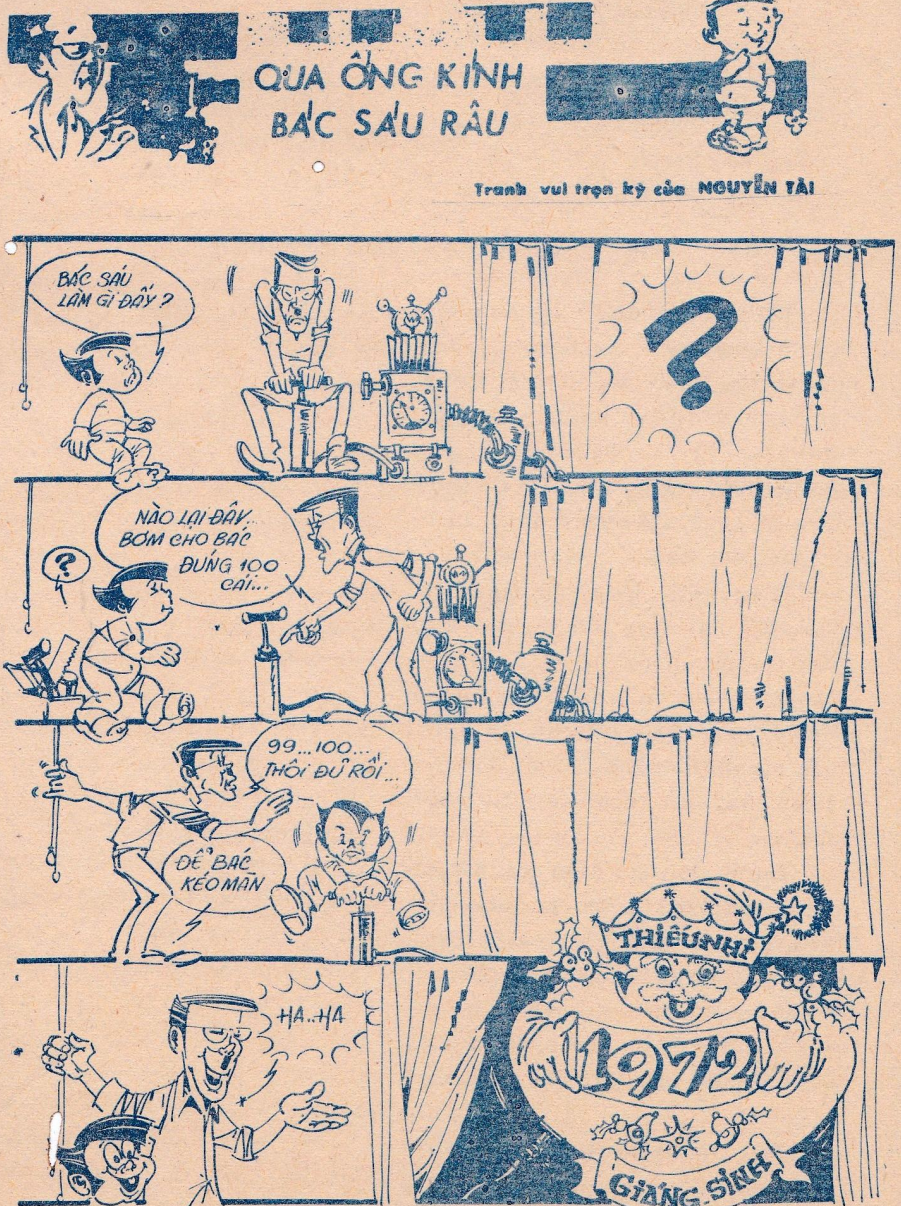
Nhờ công cuộc khảo cứu của các nhà địa chất và cổ sinh vật học, chúng ta biết rằng không tượng là

Một bộ xương
 Khổng Tượng
 còn nguyên vẹn
 so với tầm vóc
 con người
 ngày nay.

tuyết dưới chân thành từng hố. Khi chiều tối, khí hậu lạnh hơn, không tượng kéo về các giòng sông, đồng trống hay hang hốc trú ngụ. Đôi khi chúng lội xuống nước, dùng vòi hút bùn chất vào chân để ngăn côn trùng khỏi bám vào mình. Chính vì thế, không tượng bị sa lầy vì sức nặng thân xác chìm sâu xuống vùng bùn (Do đó ngày nay người ta tìm thấy địa khai của loài này từ hàng triệu năm trước). Thế rồi, đột nhiên vì một lý do nào đó — có thể là bởi khí hậu thay đổi dần dần — các cánh rừng nói trên tàn lụi bất thường đưa đến tình trạng khan hiếm thức ăn khiến loài không tượng hao mòn rồi tuyệt chủng. Đó là sự thực không sao cãi nghĩa được một cách thỏa đáng, mặc dù có giả thuyết cho rằng không tượng bị người tiền sử săn bắn bừa bãi để lấy thịt.

**LẠI THÊM MỘT NỖ LỰC
 CỦA TÒA SOẠN:
 THIẾU NHI ĐANG SỬA SOẠN
 CÁI TIẾN ĐỘT MỚI
 KỂ TỪ SỐ 71
 CÁC EM NHỚ ĐÓN CỜ**

**QUA ÔNG KÍNH
 BÁC SAU RÂU**

Tranh vui trọn kỳ của NGUYỄN TÀI

ĐỖ PHƯƠNG KHANH phụ trách

Thư của em Thiên Nga, Saigon :

... Ba má em tương đối dư dả. Cho nên nhân dịp Giáng Sinh, ba má cho em được phép mời bạn về nhà dự tiệc trà mừng ngày Chúa ra đời. Chị nghĩ em nên tổ chức ra sao, vào giờ nào, để tránh giới nghiêm, mà vẫn được vui vẻ...

Trả lời :

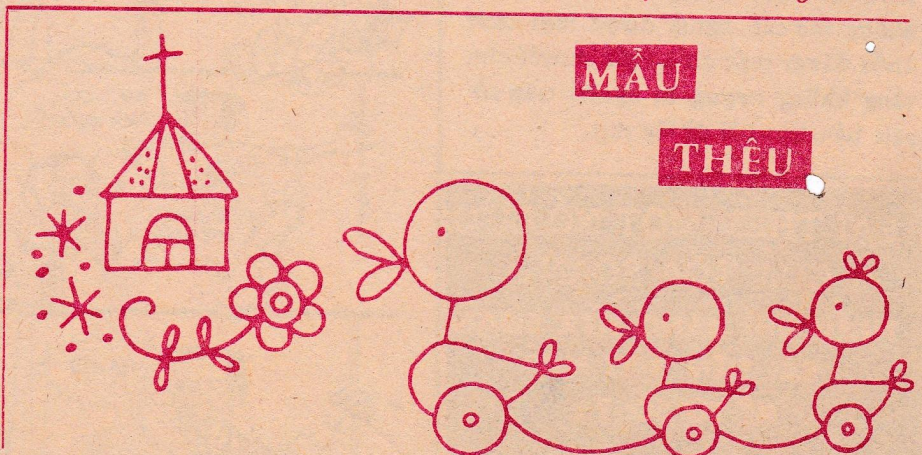
Chị mừng cho em may mắn được sinh trưởng trong một gia đình dư dả. Điều mừng nữa, dù em là con cưng em cũng không tới nỗi đua đòi, và tâm hồn em còn trong sáng lắm, vì em còn thích đọc tờ báo giáo dục Thiếu Nhi của chúng ta. Vậy thì, tin tưởng ở sự ngoan ngoãn của em, chị mới «thầy đời» với em một phen, cố gắng nghe lời chị, dù phải hy sinh, em nhé.

Nếu bây giờ chị kể lể rằng đất nước điêu linh dân tình khổ sở v.v ... thì e rằng nhàm quá rồi em chán tai mắt. Bởi vì, dân V.N. sau gần ba chục năm chiến tranh, có quá nhiều gia đình nhà tan cửa nát, hay ít nhất cũng trở thành sa sút, phải không em. Vì thế, nếu em lưu ý một chút, em sẽ thấy gia đình nhiều bạn em không được khá giả như nhà em đâu. Có thể ba má các bạn lo cho các bạn được đi học đã gay go rồi đấy nhé. Cho nên mỗi khi các em tiêu xài cái gì, nên suy nghĩ để xài cho đúng chỗ. Em có lòng tin cậy

chị, hỏi ý chị về buổi họp mặt mà em được phép tổ chức. Vậy chị trình bày các điều lợi hại cho em nghe nhé. Các em sẽ được một buổi họp rất vui. Nhưng các bạn em khi được em mời sẽ phải mua quà mừng. Thế là có sự phiền phức rồi đấy. Bạn em sẽ phải xin tiền ba má, hoặc phải lấy tiền bỏ heo v.v... Nếu xin ba má, có thể sẽ xảy ra một cảnh bị má gắt : «Sao bạn con rắc rối thế, thời buổi này mà bày đặt cho tốn kém.» Nhưng dĩ nhiên là bạn sẽ đấu em. Em nên cảm thông. Rồi tới buổi họp mặt của em, chưa chắc đã vui. Quà tặng của bạn sẽ không đồng hạng. Bạn nào tặng quà ít tiền sẽ sinh mặc cảm v.v... Mà cuộc vui nào thì rồi cũng tàn. Tàn sớm là khác, vì mặc giờ giới nghiêm ! Sau đó là trống rỗng, bạn bè về hết, bàn tiệc ngổn ngang, tốn kém của ba má, mà chưa chắc đem lại niềm vui cho bạn, cho em.

Vậy chị đề nghị thế này. Em vẫn tổ chức họp mặt các bạn vào ngày lễ Giáng Sinh. Nhưng là chiều 25. Em sẽ xin ba má nửa số tiền mà ba má tính cho em thôi (thế là em đã «mừng sinh nhật» ba má rồi đấy). Số tiền đó, thay vì dùng để mua bánh trái các em ăn, em đem mua bánh và đồ chơi, rủ các bạn tới một công viên nào thật nghèo, hẻo lánh, các em thăm và cho quà. Rồi các em bày các trò chơi, chơi với những em nhỏ đó. Hạnh phúc là ở sự «cho» đó em. Các bạn em vẫn họp mặt được với em. Mà chị tin rằng các bạn cũng sẽ vui. Vì rằng họ cũng được hưởng cái niềm vui của sự «cho» đó mà em. Các em sẽ tự hào rằng mình không ích kỷ. Và sẽ còn giữ lại được kỷ niệm đẹp về một ngày Giáng Sinh mà em đã theo đúng tinh thần bác ái, yêu thương mọi người của Chúa. Chúa gửi người nghèo cho người giàu. Các em có gia đình ấm áp, xin hãy vì Chúa và nghĩ tới những em mồ côi bơ vơ, nghĩ tới sự Giáng Sinh của Chúa trong mục đích cứu rỗi, mà phụ với chúa đóng vai Ông già Noël, đem niềm vui tới những em bé đáng thương, đó là món quà Noël mà chúng ta dâng lên Thượng Đế, xin em nghe lời chị, em nhé.

Chị Đỗ Phương Khanh

VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG & VƯỜN HỒNG

CHỊ ƠI!

● *Chị ơi! em có tính hay cáu làm sao dập tắt ngọn lửa khi đang cháy hờ chị.*

Vô Duyên, Saigon

— Xối nước đá lạnh vào.

● *Chị ơi! Chị nề ai nhất trên đời này vậy?*

Đơn Thiên Sa

— Ông cảnh sát công lộ.

● *Chị ơi! Tại sao họa sĩ hay vẽ hình con gái.*

Phiêu Ly, Saigon

— Chỉ có trời biết!

● *Chị ơi! Ông ba mươi với ông sư thì, chị sợ ông nào nhất?*

**Lê Ngọc Phương Anh,
Gia Định**

— Chị sợ ba mươi, vì phải đưa thông tin ạ cho ba ký.

● *Chị ơi! Ăn «Kỳ-gì» mới răng nhất hờ c.*

H.P. (Sadec)

— Ăn trái «và» em ạ. Nhức răng luôn ý chứ.

● *Chị ơi! Sao em tối dạ quá hà.*
Lê Nguyễn Thụy Miên, Saigon

— Thế thì em thông minh thiệt!

● *Chị ơi! Con trai mê vọng cổ có sao không chị?*

Quang Tiên, Gia Định

— Mê vọng cổ coi chừng kéo mà cái cổ nó to quá ừ... ừ... trời... từng... từng... từng... từng... từng... từng... từng... từng... từng... (phụt đèn đỏ)

● *Chị ơi! Tại sao chị nữ chơi hội xì muội sang quây của Đình Gô (coi T.N. 68)*

Ba Bì, Saigon

— Cạnh tranh nghề nghiệp ỳ mà.

● *Chị ơi! Con gái hay ngủ gục trong lớp có sao không chị.*

Hương Cà Mau

— Dãi chày ra bàn mắt công lau.

Thân mến

CHỊ MAI LOAN

THƠ . . .

TRONG ĐÊM NOEL

Đêm đã xuống ánh mờ nhân thế
Nhiệm màu trong ánh mắt nâu xanh
Ngàn trắng sao từ cõi vô hình
Hiện đấng Chúa Jêsu cứu thế

Đêm Noel bầu trời lặng lẽ
Vang lời ca huyền bí rạt rào
Chuông giáo đường vang vọng đêm
thâu

Lời nhạc khúc mùa đông réo rắt

Trong hồn bé đêm nay rạo rực
Vi sao còn le lói trên không
Bản thánh ca vọng lại trong hồn
Từ một cõi Jêsu huyền bí.

NGUYỄN TRƯỜNG ANH

Bánh chuối

Vật liệu :

1 nải chuối sứ chín mùi
200 gam bột gạo.
150 gam đường
Nửa trái dừa khô
10đ va ni
Nửa muỗng café hàn the.

Cách làm :

Dừa khô nạo vắt lấy 2/3 chén nước cốt và 2 chén nước giã. Chuối lột vỏ thái khoanh mỏng cho vào soong trộn chung với đường. Bắc soong lên bếp, dùng đũa đảo đều tay cho đường tan ra thấm vào chuối.

Bột gạo cho vào nước giã khuấy thật tan xong dùng rây lược nước này qua soong chuối, cứ thế để lửa nhỏ khấy đến lúc chuối và bột quánh lại thì rắc hàn the, vani vào trộn đều, nhắc soong xuống.

Dùng một cái nồi gang, cắt hai tờ pelute cho vừa với đáy nồi để lót (bánh chín sẽ không bị dính khấn vào nồi). Trút hết soong chuối qua nồi gang, nén cho bằng mặt xong đập vung lại đem nướng lửa than. Nhớ để lửa trên nhiều gấp đôi lửa dưới.

Nướng như vậy cứ độ 5 phút đập vung ra cho vào một tí nước cốt dừa, dần dần cho hết chỗ nước cốt. Khoảng 30 phút thấy chuối đỏ và dùng đầu tăm xăm vào không bị dính là bánh chín.

Nên để nồi thật nguội hãy trút bánh ra đĩa, nhớ bóc cho hết lớp giấy lót kéo cả nhà ăn sau đó sẽ có màn... «Ơ này cô đầu bếp của tôi ơi! Cô cho chúng tôi xức món chi lạ đời!...»

HUỖNH CHÚC

MÓN QUÀ NOËL

Trên đường đến trường, đôi bạn sánh bước đều nhau. Đó là Bình và Dũng, một đôi bạn rất thân. Gió thổi thật mạnh, Bình khẽ rít răng, rồi bỗng thốt :

— Trời lạnh quá, Dũng nhỉ? Dũng đáp :

— Ừ, nhưng sao Bình không mặc áo len ?

Dũng vừa hỏi, vừa nhìn qua bạn Bỗng Bình cúi mặt xuống, đôi má đỏ rừ như thẹn một điều gì. Dũng chợt nhớ. Bình và Dũng là bạn thân, nhưng hoàn cảnh lại khác hẳn nhau, Dũng thì mất mẹ, nhưng lại là con một của gia đình giàu có, cha Dũng cũng còn hơn trứng móng, trái lại, Bình còn đầy đủ mẹ cha, thì nhà Bình nghèo vô cùng, cơm ăn bữa đói, bữa no. Bình nhờ học giỏi, nên đã được cấp học bổng, mẹ Bình cho Bình đi học tiếp tục. Dũng biết, Bình rất mặc cảm, chơi thân với Dũng, Bình cũng không hiểu tại sao nữa, khi hoàn cảnh hai bên đều trái ngược. Dũng thường bảo :

— Bình có thiếu cái gì, nói Dũng đi, Dũng sẵn sàng cho Bình mượn. Nhưng Bình thì dù có mất cái gì, Bình cũng rần rầu mà chịu. Không bao giờ mượn Dũng đồ gì, chẳng qua là Bình sợ lũ bạn bảo là lợi dụng. Vừa rồi, Dũng vô tình gọi đến sự nghèo khó của Bình qua chuyện mặc áo, Bình thấy xấu hổ nên cúi mặt. Trời vào Đông, gió thật lạnh, thế mà Bình vẫn mặc một chiếc áo sơ mi của

mẹ mua từ bữa đầu năm ngoái bây giờ đã sờn vai. Dũng nắm tay Bình, bàn tay lạnh ngắt như đá tẻ cứng, Dũng xít xoa.

— Bình cho Dũng xin lỗi nhé, sao Bình không mặc thêm 1 cái áo nữa, mà mặc vầy về gió lạnh cảm chết, này ! thấy không ? Vừa nói. Dũng vừa bóp bàn tay của Bình. Bình buồn bã đáp.

— Bình không có chiếc áo thứ hai đâu !

— Ừ? Sao vậy. Dũng tròn xoe đôi mắt kỏi.

Bình chợt thấy tức Dũng lạ, người ta đã cố tình dẫu, Dũng lại bươi ra, hỏi hoài.

Bình không biết nói sao hơn, đành im lặng. Đi với bạn, Dũng không nghe Bình nói gì cả, không gian thật im lặng, vài con chim nhỏ riu rít hót thật khẽ. Bình ngẩng lên, chợt trông thấy một tổ chim, các con chim non đang được chum mẹ mớm mồi trong tổ ấm, Bình bỗng nghẹn ngào.

Bình chống tay lên trán ngồi suy nghĩ, Noël đã đến, mà Bình không có một chiếc áo lạnh lặn để đi mừng ngày Đức chúa giáng sinh. Bình ngồi lặng lẽ mà rơi nước mắt. Cách đây ba ngày, bé Tư, em Bình đã từ trần vì bệnh lao phổi, bao nhiêu tiền chỉ đồ vào đó để lo đám tang, quả bây giờ nhà Bình thật sa sút. Chỉ vì vậy, mà Bình có ý nghĩ muốn dứt khoát tình bạn với Dũng, Bình chỉ sợ, Dũng biết sẽ cười vì có một người bạn nghèo khó.

Nhưng nếu chê cười, thì đáng lẽ Dũng đã chê từ lúc mới quen Bình,

nhưng đã ba năm qua, Dũng luôn luôn thành thực với Bình, cho nên Bình không nỡ. Mẹ Bình lại sợ lũ bạn Bình dị nghị, nên khuyên Bình đừng chơi với Dũng, nhưng bà cũng thừa biết rằng, Dũng cũng tốt với Bình. Bình cần môi, bỗng :

— Hừ ! Bình giật mình :

— Á, ai thế ? Bình quay lại, thì ra là Dũng, Bình ngạc nhiên vô cùng sao hôm nay Dũng ăn mặc sang quá, so với Bình, chỉ có cái quần đùi ngắn và chiếc áo sơ mi đã bạc màu, lại vá tùm lum, làm Bình thấy sự cách xa của tình bạn càng thêm xa.

— Ừa, sao bồ biết nhà... tôi mà tìm đến !

Bình ngượng ngập, vì từ khi quen nhau đến giờ, Bình chưa cho Dũng biết địa chỉ, có sao Dũng lại tìm tới được. Bình nói một cách buồn bã,

— Dũng đến làm chi vậy ?

Và bây giờ, Bình mới thấy trên tay Dũng còn cầm một món quà nhỏ được gói giấy màu đỏ, rất đẹp. Bình tiếp :

— Còn cái gói này, bồ đem đến làm chi ?

Đợi Bình nói hết, Dũng mới từ từ nói :

— Dũng hiểu hết rồi Bình ạ, Bình đừng mặc cảm nữa nhé, Dũng nhờ thằng Vũ chỉ nên mới biết nhà Bình. Bấy lâu nay, Dũng thấy Bình có nhiều vẻ khác lạ, nên đã âm thầm tìm hiểu. Hôm nọ, giờ Quốc văn, Bình đề quên tập ở nhà nên nhờ Dũng giữ hộ cặp để về lấy. Dũng tò mò mở ra xem thì thấy cuốn nhật ký của Bình... Dũng đã xem hết và rất hiểu Bình. Dũng

biết bây giờ, nhà Bình rất nghèo khó. Và đây—Dũng vừa nói vừa đưa cho Bình gói quà—đây là món quà bé nhỏ mà Dũng đã dành được, coi xoi đừng giận Dũng nhé! Chào Bình.

Bình bàng hoàng vô cùng. Nói xong Dũng bỏ về. Món quà Dũng hãy còn để trên bàn. Bình run run đôi tay khi mở ra.

— Ồ! Bình kêu lên: một con heo đất! Bình lắc lắc, không có tiếng kêu gì cả, chỉ nghe tiếng ề ề rất nhỏ. Bình đã hiểu, con heo rất nặng tức là có nhiều tiền, mà chặt cứng nên lắc không nghe được. Bỗng Bình thấy tâm tặc nhỏ hình đôi bạn đang nắm tay nhau đến nhà thờ, giữa muôn người đi xem lễ. Bình mở ra, trang trong có những dòng chữ đẹp và đều đặn của Dũng.

«Bình mến».

«Chắc Bình rất ngạc nhiên vì món quà này. Đây là con heo mà Dũng đã nuôi trên 2 năm. Dũng thân tặng Bình làm kỷ niệm, mong rằng sẽ giúp cho gia đình của Bình đỡ túng thiếu phần nào. Hiểu cho Dũng, Bình nhé! Chúc Bình tìm thấy hạnh phúc trong đêm Chúa ra đời và tình bạn ta ngàn năm bền chặt.»

Lê Thái Dũng

Bình sững sờ, buông cái thiệp rơi xuống đất, Dũng cao thượng quá! thế mà lâu nay Bình hiểu lầm Dũng. Bình cảm thấy xấu hổ, bỗng đứng Bình mỉm cười, vì vui sướng hay sao? Nhưng những hạt nước mắt vẫn lăn dài trên má, đây là lần đầu tiên Bình đã khóc, mà khóc trong sung sướng. Tình bạn của Dũng thật cao quý!.....

THƯƠNG TRANG — 11-11-72

ĐÊM NOËL

- Bé, dậy sửa soạn đi lễ con, Tiếng mẹ dịu hiền vang lên làm bé sức tỉnh, mở choàng mắt:
- Sắp lễ rồi hở mẹ?
- Ừ, con xuống nhà đánh răng rửa mặt đi, rồi lên đây mẹ mặc quần áo cho.

Không đợi mẹ dọc đến lần thứ hai, bé tung chăn ngồi bật dậy, hăng hái tụt xuống giường. Năm phút sau, bé đến bên mẹ khoe:

— Mẹ xem này; mặt con cũng sạch, tay con cũng sạch, cả chân con cũng sạch nữa.

Mẹ âu yếm nhìn bé mỉm cười hài lòng:

— Con mẹ giỏi lắm để mẹ mặc quần áo cho nhé.

Vừa nói mẹ vừa mở tủ lấy ra chiếc áo dầm xanh và đôi giầy xăn đan mới tinh.

Sửa soạn cho bé xong xuôi, mẹ mới khoác chiếc áo dài màu nâu lên mình rồi hai mẹ con thong thả bước ra ngoài.

Bầu trời đen thẫm, rải rác vài ngôi sao tỏa ánh sáng yếu ớt, bác mặt trăng chắc đang trốn lạnh trong lòng một chị mây nào đó. Đêm nay thật lạnh, lạnh hơn mấy đêm trước nhiều, gió lạnh quất từng cơn vào mặt, làm bé khẽ rùng mình mấy lượt. Mẹ bảo vì hôm nay Chúa sinh ra đời nên mới lạnh tợn thế, bé chẳng hiểu tại sao nhưng bé thấy thương Chúa ghê, mới sinh ra đã phải chịu cảnh lạnh lẽo cơ hàn, giá lúc đó có bé nhi? Bé sẽ cởi phăng chiếc áo len dày đắp cho Chúa, ôm Chúa vào lòng cho Chúa đỡ lạnh...

Đêm đông lạnh lẽo Chúa sinh ra đời, chúa sinh ra đời nằm trong hang đá nơi máng lừa, trong hang...

Bài thánh ca thánh thót và tiếng chuông nhà thờ ngân vang mỗi lúc một rõ dần như một cung đàn kỳ diệu len nhẹ vào hồn bé thật nhẹ nhàng ấm áp như lời ru dịu dàng của mẹ.

Tan lễ, mẹ dẫn bé đến trước hang đá Chúa hài đồng, giọng mẹ nhẹ hẳn như hơi thở:

— Con cầu nguyện đi.

Bé ngơ ngác:

— Con phải cầu nguyện những gì hở mẹ?

Con cầu xin cho ba, mẹ, con và tất cả mọi người theo ý con.

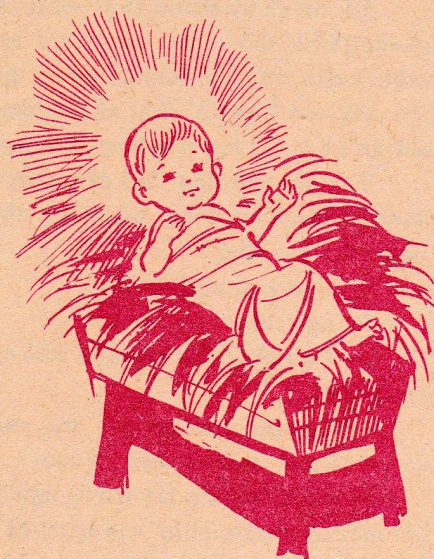
Bé im lặng chấp tay trước ngực, đôi mắt dăm dăm nhìn vào hang đá: Chúa nằm trong máng cỏ hiền từ nhìn bé, bé thì thầm:

«Lạy Chúa hài đồng xin Chúa ban cho tất cả mọi người được an mạnh, được hàng ngày dùng đủ. Cho ba con, mẹ con và con hưởng được những ơn lành. Xin Chúa ban cho con ngoan hơn, học giỏi hơn để xứng đáng làm một Thiếu Nhi Việt Nam, xin Chúa ban cho tất cả những người nghèo khổ, những em bé mồ côi, những người lính đang xông pha ngoài trận tuyến được biết Chúa, xin Chúa giúp họ có được một niềm tin tốt đẹp để đi tới, xin Chúa ban cho những người bất lương cải tạo lại đời sống của họ, xin Chúa...»

Trong hang đá, đôi tay bao dung của Chúa mở rộng chúc lành cho toàn thể mọi người.

LÊ-THỊ-KIM-THU (NHA TRANG)

bướm TRONG VƯỜN

KHÚC ĐÊM ĐÔNG

Thật mênh mông khúc nhạc đêm trầm
lặng,
Nghìn hàng cây thông đứng lạnh căm
căm,
Tường đá rêu giá rét vẫn âm thầm,
Như nhịp điệu thật trầm trong đêm
tối.

Hai tay đan chấp lên và quì gối,
Ngon gió rào vẫn thổi lạnh không gian
Đêm đông sang tuyết giá đã tràn lan
Một khung cảnh miền man trong
khoảng khắc,

Còn dư âm tiếng chuông chiều vang
nhắc.

Đêm giáo đường man mát nổi cô đơn
Ngon nền như tháp sáng nổi giận hờn
Thay chân tổ chấp chờn qua muôn
ngã.

Một niềm tin sáng soi lòng rộn rã,
Ngon tháp ngã xa lạ với đêm thâu.
Đêm hôm nay chợt nghe tiếng kinh
cầu,

Đôi tim nhỏ nhiệm màu khi sao sáng
Noël xưa chợt về trong đêm vắng,
Hang đá nghèo còn nặng chiu tuyết
rơi.

Huyền thoại mang bao ánh lửa tuyết
vời,

Cho đất Việt một trời, ôi! hạnh phúc.

VŨ VĂN CHƯƠNG

(Trung học Công lập Vũng Tàu)

NOËL BUỒN

(về mẹ của con)

Khi cơn gió mùa Đông
Đem mùa Giáng sinh tới
Em ủ rũ chờ mong
Ôi! bộ quần áo mới

Đêm Giáng sinh vui mừng
Còn em chỉ ngồi đây
Nhìn quang cảnh tung bừng
Giọt lệ hồng thơ ngây

Me nhìn em khẽ nói:
« Chắc con me tủi thân
Đề sang mùa đông tới
Me cố gắng tảo tần
Mua con bộ áo mới
Cho con đón mùa đông »

Ôi! Me hiền hòa quá
Em nhìn mẹ nước mắt
Me ôm hôn lên má
Nhẹ nghe từng hơi thở.

TRẦN CHẤN TRÍ

(Thi văn đoàn khởi hành N.T)

GIÁNG SINH

Bé đâu biết một ngày Giáng sinh
Bé đâu biết có đấng vô hình
Bé chỉ biết lo vui sách vở
Đáp công thầy, cha mẹ dưỡng sinh

Nay bé thấy một ngày rộn rã
Người ta về dự lễ Giáng sinh
Bé theo mẹ áo dài rực rỡ
Đến nhà thờ khấn nguyện cầu xin

Bé nhìn lên hào quang sáng rực
Chúa Hài đồng cứu thế Giáng sinh
Mẹ Đồng trinh, hiền dịu vô hình
Chuông thánh thót từng hồi rộn rã

Bé cúi mặt khấn cầu lặng lẽ
Một ngày trên quê mẹ bình yên
Cho quê hương thấp sáng ba miền
Không còn đạn, còn bom tàn phá

Bé xin một ngày vui rộn rã
Cho tuổi thơ mát mát từ lâu
Cho cô nhi thôi hết tru sầu
Niềm tủi nhục tràn đầy cay đắng

Bé xin một ngày vui bình thân
Đề tuổi thơ vang tiếng học bài
Khua gót chân trên dặm đường dài
Lòng sung sướng ngập tràn hạnh phúc

Bé xin một ngày vui rạo rức
Mây ngàn bay trên lối học trò
Vùng hoa dại thơm hương náo nức
Bé về nghe khúc nhạc trong mơ.

NGUYỄN TRƯỜNG ANH

CHIẾC MÁY MAY

Đêm qua, trước lúc lên giường,
Em mang một chiếc hài thường đi
chơi.

Đề bên cửa sổ như mời,
Cụ « nô en » thường đồ chơi thật nhiều
Vi em giỏi biết bao nhiêu,
Làm siêng, chịu khó, đủ điều dễ
thương.

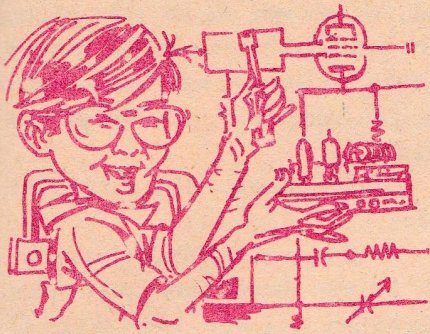
Sáng nay, vừa bước khỏi giường
Nhìn hài màu đỏ, góc tường: « Ô hay! »

Trong hài, một chiếc máy may,
Máy nhỏ nhỏ, lại xinh thay màu vàng.

Em cầm chiếc máy hân hoan
Đề trên bàn học, lòng tràn niềm vui.

LÊ THANH BÌNH

(Gia Định)

TRANG KỸ THUẬT

TÁI XUẤT

GIANG HỒ

BÌNH ELECTRONIC

Vi lý do bất khả kháng nên trang kỹ thuật của tuần báo Thiếu Nhi đã tuyệt tích giang hồ một thời gian. Nay vì phương tiện đã cho phép nên Bình Electronic lại có dịp gặp các em thiếu nhi thân mến dài dài. Trước hết Bình Electronic xin giờ tay chào tái ngộ các em một phút, chịu chưa? Bây giờ thì các em và các độc giả lớn tuổi của Thiếu Nhi có quyền viết thư về đề hỏi vấn tất cả những điều thắc mắc về những đồ điện tử gia dụng trong gia đình như Tivi, Thâu băng, Cassette, Ampli v.v...

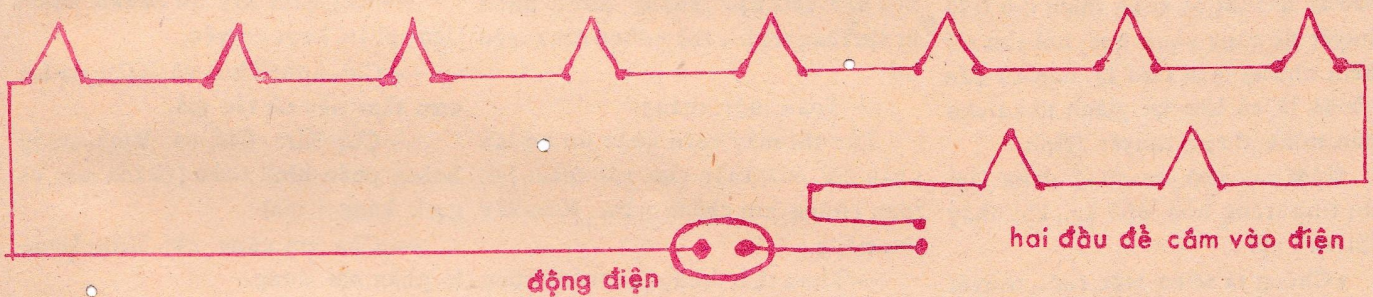
Nhân dịp số báo Noel Bình Electronic xin mách các em làm một bộ đèn chớp rê tiền đề trang điểm cho

cây Noel thêm phần lộng lẫy đón mừng thiên chúa đã giáng trần.

Trước hết các em xem điện nhà mình bao nhiêu vôn, thí dụ: điện 110 vôn thì các em ra tiệm điện mua 10 bóng 12 vôn. Nếu muốn nhiều thì mua thứ 6 vôn sẽ được 20 bóng, nhớ mua cả đuôi đèn và một cái động điện cho đèn ống thước hai (người ta hay gọi cái này là con chó giá độ 25đ). Các em đem về nối theo hình vẽ chỉ dẫn dưới đây là các em đã có một dây đèn chớp gián dị thích thú do mình làm lấy. Chứ có tiền mua ngay thì không có thú vị gì hết phải không các em?

Anh Bình chúc các em thành công.

ĐÈN GIÁNG SINH

NỤ CƯỜI

KHẢ NĂNG

Trong giờ Công Dân, thầy đang giảng bài:

— Trước khi làm việc gì thì các em nên nhắm trước xem việc đó có hợp với khả năng của mình không rồi hãy làm chứ không được làm nửa chừng rồi bỏ dở.

Bỗng thầy thấy Tèo đang đọc báo Thầy Quát:

— Tèo: em hãy lập lại câu nói vừa rồi của tôi?

— Dạ, thầy vừa giảng đến khả năng của mình.

— Tốt lắm, vậy em hãy cho biết tương đương với khả năng là gì?

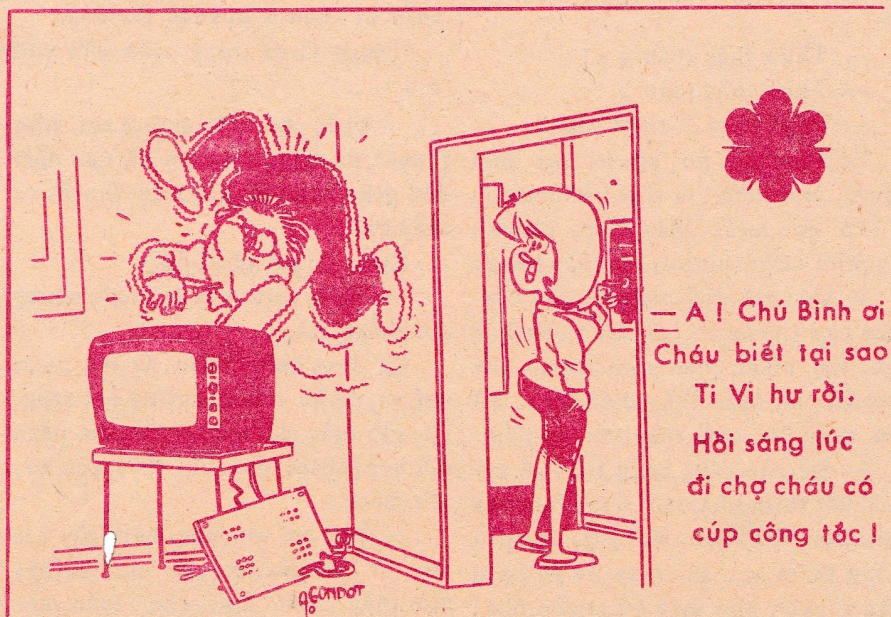
— Dạ, tương đương với khả năng là Phi Thoàn.

Cả lớp cười lên như vỡ chợ.

Thầy: Giỏi lắm, thầy cho em cặp kính.

BÙI-VĨNH-HÒA

Đây là sơ đồ 10 bóng 12 vôn mới hình tam giác tượng trưng cho 1 bóng đèn rập nối tiếp.

— A! Chú Bình ơi!
Cháu biết tại sao
Tí Vi hư rồi.
Hồi sáng lúc
đi chợ cháu có
cúp công tắc!

CUỘC THI

SÁNG TÁC

VIẾT VỀ KỶ NIỆM HỌC TRÒ

SỐ THỨ TỰ NHẬN ĐƯỢC 274

GIỜ TRẦN THUYẾT

Cứ mỗi lần nghe thầy nói đến thuyết trình là lớp em ồn ào bàn cãi như đàn ong vỡ tổ vậy đó, lớp em dường như ai ai cũng thích giờ trần thuyết đề cùng nhau học hỏi tìm tòi thêm những điều mới lạ, nên cứ đến giờ đó là cả lớp lại giành nhau cho toán mình được thuyết trình.

Hôm nay lớp em cũng đang lâm vào tình trạng hỗn độn ấy, khi thầy Chi vừa nói:

«Chúng ta sẽ có một cuộc thuyết trình về tác phẩm «NVSL» của tác giả... vào một ngày gần đây».

Thầy mới vừa nói đến đấy thôi, thì cả lớp đã nhao nhao lên.

— Thưa thầy toán 1 thuyết trình ạ!

— Thưa thầy toán 2 ạ!

— Thưa thầy toán 3.

— Thưa thầy... thưa thầy...

Lớp em có 60 người mà mỗi người một tiếng, ôi thôi! không còn là lớp học nữa, thầy đành khoanh tay mỉm cười, lúc SAU lên thầy tiếng:

— Học trò thầy ngoan lắm đấy, điều này chứng tỏ các em siêng học lắm, tuy nhiên nếu tình trạng này kéo dài mãi chắc thầy điên quá. Cả lớp cười ầm lên, thầy vui vẻ tiếp:

— Đề cho công bằng thầy sẽ mở cuộc bắt thăm nhá, mời 6 toán trưởng đại diện cho toán lên bắt, em nào trúng thăm «có» thì toán ấy sẽ được trần thuyết, như mấy kỳ trước nhá!

Cả lớp đồng thanh «ạ» vừa lúc ấy 6 vị toán trưởng trong đó có em nữa, em là toán trưởng toán một lên bắt thăm. Các bạn trong toán cử động cho toán trưởng mình. Có nhiều bạn nói tức cười ghê đi!

— Lan, bồ bắt sao cho toán mình được, lát ra chơi tôi thưởng cho bồ cục kẹo...

— Phương, ráng bắt cho toán mình trúng đi, tụi tao bao mầy ly nước đá. v.v...

Một phút sau các lá thăm được bốc ra cùng với sự tuyên bố của các toán trưởng. A! toán em được rồi, em thích quá reo to:

— Toán một thắng rồi!

Các bạn xúm bu quanh em giành lấy xem, dưới kia các bạn trong toán em đang reo mừng chiến thắng thì nơi này các bạn không được buồn vui siu than trời... thầy đồng đạc tuyên bố:

— Toán một thắng.

Tức thì mấy toán khác ùn ùn lên phản đối, xin thầy cho rút thăm lại, toán chúng em chẳng vừa, Kim Mỹ lên tiếng:

— Thưa thầy, thầy cho toán chúng em trần thuyết như lời thầy nói ban nãy nha thầy!

Chị Tuyết Linh trong toán hai phản nản:

— Toán một thuyết trình hoài thầy ơi! cho toán khác đi thầy.

Mộng Giao trong toán sáu nũng nịu:

— Thầy cho toán chúng em trần thuyết đi thầy, toán em từ đầu năm đến giờ chưa lần nào trần thuyết cả thầy ơi!

Xuân Giang phản đối:

— Hồng chịu thầy ơi! toán chúng em thắng mà...

Cả lớp nhìn Xuân Giang cười vui vẻ. Giữa trùng dương nổi sóng, nãy giờ thầy mãi nhìn chúng em phản đối với nhau, giờ đây thầy xua tay lên tiếng:

— Các em im lặng, hôm nay các em đỡ lắm nhé, ồn ghê đi, nào bây giờ thầy nhất định cho toán một

trần thuyết với đề tài thầy đã nói ban nãy và thời gian thuyết trình là 2 tuần tức là vào ngày 13-10-1972, các em trong toán một lấy giấy ra biên đi.

Đội chúng em biên xong, thầy tiếp:

— Các em nên rút kinh nghiệm các kỳ trần thuyết trước mà làm bài cho có kết quả hơn, các em nên tổ chức toán thuyết trình cho quy mô chặt chẽ hơn nhé!

Chúng em đồng thanh «ạ» thế là chúng em đã vượt qua bước đường giành trần thuyết rồi đấy. Giờ đây, chúng em còn phải vượt qua con đường làm văn sao cho các toán khác khỏi phải đốp chát phê bình như lần trước nữa. Giờ ra chơi đến, em tụ tập các bạn đến phân công.

— Chị Kim Mỹ và Xuân Giang làm phần lược truyện.

— Chị Anh Thư và Kiều Dạ Lý sưu tầm tiểu sử tác giả.

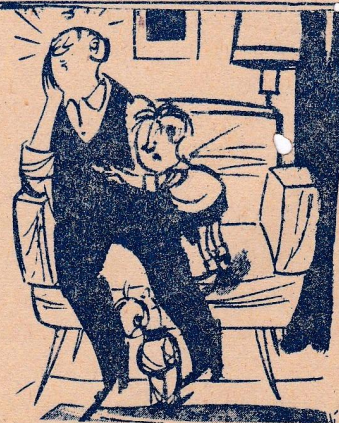
— Chị Kim Chi và Vinh trang hoàng phần hình thức (vẽ bìa mặt và gạch hàng i mà)

— Còn em cùng chị Kim Ngọc lo phần nội dung.

A! tí nữa em quên phần hình thức rồi.

— Chị Bích Thúy và chị Thu lo phần hình thức.

Thế là xong, em hẹn với các bạn là bài trần thuyết sẽ làm xong nội trong tuần này đề tuần sau lo chuẩn bị giọng đọc nữa.

— Hu! Hu! Sao con vượn nưt hoài mà ba không im, ba vẫn ngáy ầm lên thế.

Thời gian thấm thoát trôi qua ngày trần thuyết đã đến, mọi việc toán em đều lo chu đáo cả, sáng hôm nay chúng em đến lớp thật sớm dọn riêng một dãy bàn dài để lát nữa ngồi vào đây thuyết trình, chị Kim Mỹ và em lo viết vài chi tiết quan trọng lên bảng như giới thiệu đề tài hôm nay trần thuyết, lập dàn bài v.v., em cử vài chị lên trần thuyết.

— Em vì là toán trưởng nên em đứng ra giới thiệu chức vị của các bạn trong toán, em sẽ nói phần lược truyện của tác phẩm trước tiên.

— Kim Chi phụ trách mục Tác Giả, Xuân Giang phụ trách nội dung và Kiều Dạ Lý phần hình thức kèm theo đó là Kim Ngọc lo việc trật tự trong giờ trần thuyết, chị Thu thơ ký trong toán lo phần biên chép những chữ khó lên bảng... Các bạn còn lại cô động cho chúng em khi gặp câu hỏi khó.

Giờ vào học đã đến: «Thùng, thùng, thùng» ba tiếng trống vang lên, mọi người vội vã ra sắp hàng, rồi vào lớp, một phút sau thầy đã hiện ra trước cửa lớp nhìn bàn ghế được sắp xếp khác thường, trên bàn đầy những lời giới thiệu, những dàn bài cho cuộc thuyết trình, thầy mỉm cười, Sau vài phút «nghiêm, nghĩ». Cuộc thuyết trình bắt đầu, cả lớp chìm vào cảnh yên tĩnh để lắng nghe thuyết trình, giọng nói của em lúc ấy trầm bổng trong khung cảnh im lìm quá, rồi em nói, rồi Kim Chi, Xuân Giang, Kiều Dạ Lý trình bày xong, một tràng pháo tay vang lên, tiếp theo những lời bàn cãi phê bình của thầy và các bạn, trên nét mặt ai ai cũng lộ vẻ hân hoan tham dự cuộc trần thuyết của bạn mình, em ước gì cho cuộc trần thuyết cứ mãi đến với lớp em như thế, đề sau những tuần dài học mệt mỏi với những con toán nhức óc, chúng em có dịp phát biểu những ý kiến hay, và chúng em sẽ trở nên dạn dĩ khi đứng trước mặt đám đông người trong những giờ trần thuyết...

MẶC THỦY DUNG

VÀI THÓI TỤC GIÁNG SINH

TẤM THIỆP NOËL

Hàng năm cứ đến mùa Giáng Sinh những cánh thiệp Noël đầy màu sắc tươi thắm được bày bán khắp nơi. Và người ta chen nhau để chọn mua những tấm ưng ý, trịnh trọng viết vài câu chúc tụng chân thành. Nhưng các bạn có biết ai đưa ra sáng kiến đẹp để này không nhỉ?

Đó là Sir Henry Cole một người Anh quý tộc năm 1846 vì ông không thể đi từ nhà thân bằng quyến thuộc, vốn đã đông để chúc mừng Giáng Sinh. Ông ben nhờ một họa sĩ ở Luân Đôn tên John Calcott Thorsley vẽ cho ông cảnh ăn mừng Giáng Sinh vui nhộn rồi ghi bên dưới hàng chữ «Giáng Sinh vui vẻ», xong ông cho in thành nhiều bản và gởi tới thân bằng quyến thuộc của ông. Đó là những tấm thiệp đầu tiên.

CÂY GIÁNG SINH

Đối với trẻ em, cây Noël với những cành phủ kim tuyến, những quả cầu lấp lánh muôn màu sắc là cả một thông điệp cho tuổi thơ.

Chính Martin Luther, một triết gia người Đức cũng là người sáng lập ra đạo Tin Lành, ông đã chặt một cành thông và trang trí cành thông đó bằng những đồ chơi vụn vặt, những vòng kim tuyến, những quả cầu bóng loáng... với ý định gây một sự ngạc nhiên thích thú cho trẻ con. Năm ấy

là năm 1535 và đó cũng là cây Noël đầu tiên của loài người.

ÔNG GIÀ NOËL

Chúng ta hãy đi lùi lại lịch sử khoảng 250 năm, ghé đến New Amsterdam (Nữ Ước bây giờ) những người Đức sang lập nghiệp đầu tiên ở đây sẽ cho chúng ta biết Santa Claus (ông già Noël) mỗi năm sẽ mang quà đến cho những đứa trẻ ngoan ngoãn vào ngày 25 tháng chạp, ngày chúa Giáng Sinh.

Santa là một ông già hồng hào tròn trịa, thật vui tính và rất yêu trẻ con.

NHỮNG BÀI HÁT GIÁNG SINH

Nhiều người lầm tưởng rằng những bài hát Giáng Sinh (Carols) đều là những thánh ca. Thật ra Carols chỉ là một thứ dân ca. Cách đây vài thế kỷ Carols có nghĩa là một vũ khúc có kèm theo một bài hát vui, dần dần Carols trở thành một khúc ca giản dị, vui tươi và đặc biệt là rất dễ hát, được hát lên trong những dịp vui như Giáng Sinh.

SOAN-HƯƠNG

CÒN TÌM

Một ông viết tờ khai lý lịch, sau chữ nghề nghiệp, ông ta viết: «nhà phát minh».

Nhân viên phụ trách trông thấy hỏi:

— A, ông đã phát minh được gì thế?

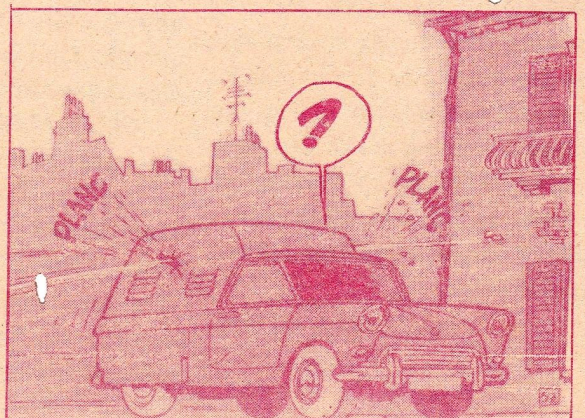
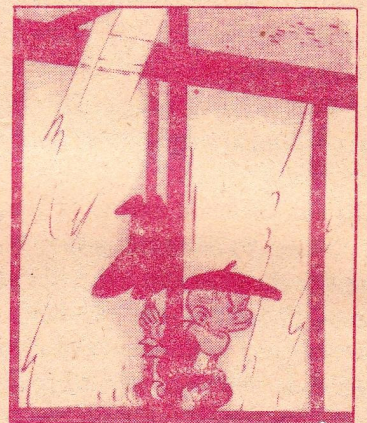
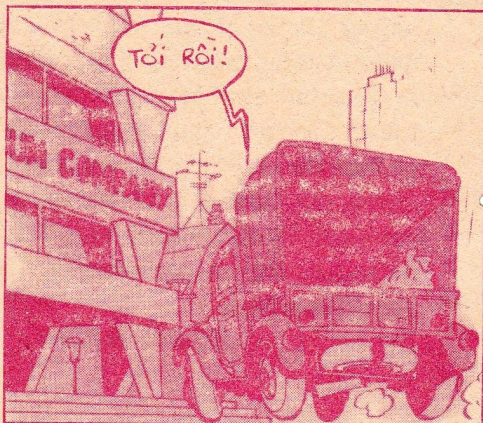
— Chưa, tôi còn ưm.

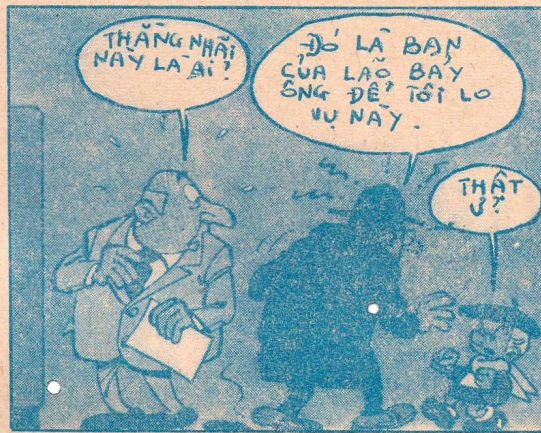
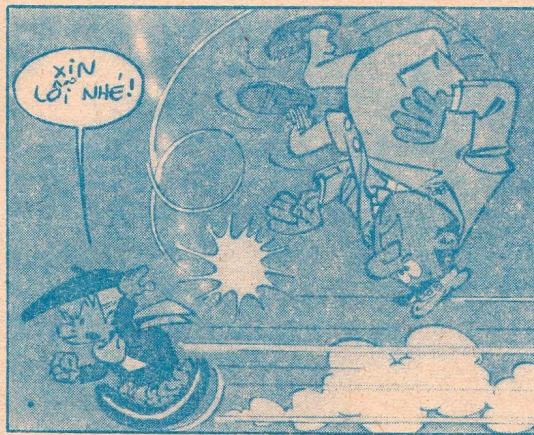
TÍ XÍU ĐẠI THẦN LỰC

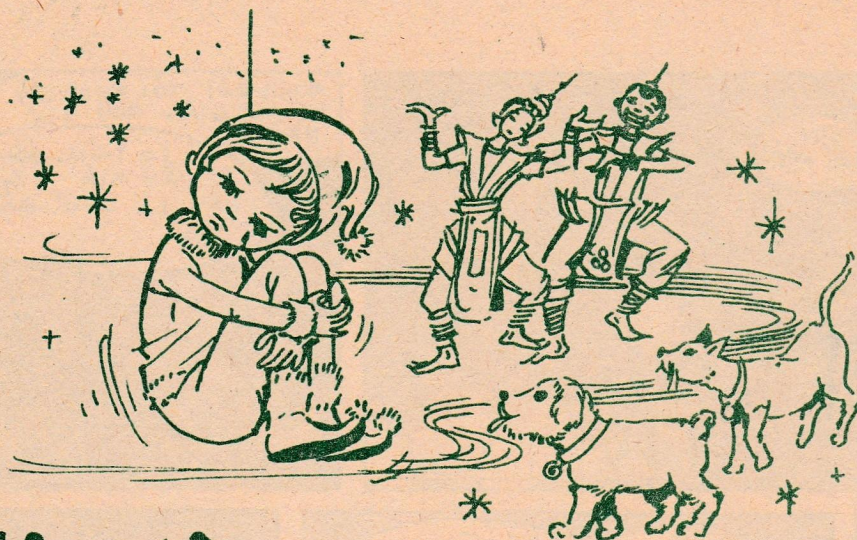
với bức vẽ tự kỳ khôi

TRANH của PEYO và WALTHERY

CHU QUÂN chuyện ngữ

đi tìm mùa đông

PHAN KHƯƠNG THÁI

Thế giới đồ chơi hôm nay thêm một người gia nhập. Đôi «vợ chồng vũ công người Lào» cầu nhau:

— Chật quá xá còn thêm người vô hoại, không còn chỗ để mà vũ.

Cô Hồng bị mọi người cản nhắc thì bực mình lắm, nhưng cô giả bộ làm sang trả lời:

— Xí, mấy người đừng ham. Tôi đi chơi hoại mệt quá, vào đây nghỉ chân vài bữa, lại tiếp tục đi du lịch nữa.

Tuy trả lời cứng vậy nhưng cô đoán biết cô sắp và đang là món đồ chơi phế thải. Người ta đã treo một chùm nho giả thật xanh ở cái kính chiếu hậu của xe hơi. Chùm nho đã chiếm mất chỗ của cô. Ngồi đơng đưa nơi đó cô nhìn được tất cả mọi việc xảy ra khi xe di chuyển khắp nơi theo ý chủ nhà. Cho nên tính ý của cô cũng lắm điều như cái sự mà cô biết được rất nhiều.

Mọi người trong tú kiếng rất cuộc phải chấp nhận, mỗi người chịu khó xích vô một chút, nhường chỗ cho cô Hồng ngồi bó gối ở gần chỗ mở cửa tú kiếng

Mùa đông sắp đến. Ở Saigon không có vẻ gì là lạnh lẽo cả. Người ta chỉ làm đẹp cho phố phường bằng những chiếc áo len mỏng dính đủ màu. Thế giới đồ chơi thì biết được mùa đông khi nào cô bé chủ nhà đặt thêm đồ chơi mới lạ vào tú kiếng.

Nhưng trong đám đồ chơi có một kẻ biết rất nhiều về mùa đông. Đó là «ông người tuyết». Ông ta luôn luôn đứng im lìm trong một bầu thủy tinh tròn cạnh căn nhà phủ ngập tuyết. Muốn nhìn cảnh tuyết rơi ư? Cô bé chủ nhà sẽ cầm bầu thủy tinh dốc ngược lên và lắc vài cái. Đặt bầu xuống, bọt khí sẽ từ từ chìm xuống giống y cảnh tuyết rơi. Và «ông người tuyết» sẽ đón lấy trong dáng điệu co ro nhưng sung sướng. Mọi người hôm nay ngừng công việc của mình để lắng tai nghe cô Hồng kể chuyện. Cô Hồng kể đủ chuyện «trên trời dưới đất», đủ mọi loại buồn vui. Và tất cả bị lôi cuốn theo giọng nói hấp dẫn của cô nghe thật say mê.

Bỗng đứng cô Hồng hỏi một câu:

— Thế ở đây có ai biết mùa

đông ra sao không?

Mọi người nhao nhao, ngó lẫn nhau rồi lắc đầu. Con «mèo trắng» cau có đáp một câu chẳng ăn nhập gì đến vấn đề, nhưng lộ ngay bản chất sợ nước và lười biếng của nó:

— Mùa đông lạnh lẽo á à. Tôi mà sống ở nơi nào có mùa đông chắc hơi hám lắm. Làm sao mà tắm táp? Ngủ thì khoan chỗ nào mới ấm áp cho?

Đĩ nhiên mọi người đều biết con «mèo trắng» nói láo. Suốt cả đời nó chưa bao giờ vấy đến một giọt nước nói gì đến tắm rửa. Hôm nọ nắng lắm, nó sẽ cố lè lưỡi liếm ít cái vào chân trước và xoa mặt, xoa mình. Y như thề mấy ông ghiền thuốc phiện lau mình mấy tay chân. Đợi cho mọi người dứt tiếng cười, cô Hồng mới chậm rãi cho biết.

— Mùa đông lúc nào cũng có. Ai mà đứng cạnh «ông người tuyết» thì sẽ hưởng đủ mùi vị ngay.

Mọi người tiu ngưu vì làm sao chui vào bầu thủy tinh đứng cạnh «ông người tuyết» cho được. «Búp bê Ly Na» nhỏ tuổi nhất và cũng hay thắc mắc nhất. Nó hỏi «ông người tuyết»:

— Ông ơi! Ông sống trong ấy với những cảm tưởng gì?

«Ông người tuyết» đáp một cách kỳ cục, ích kỷ:

— Lộn xộn... lộn xộn! Đứa nào muốn biết mùa đông cứ việc đi tìm.

Đôi vợ chồng «vũ công người Lào» xen vào:

— Mùa đông chắc ở xứ tôi?

— Không đâu, ở Lào cũng không có mùa đông. Phải qua các xứ Tây phương.

Cô Hồng xúi giục mọi người:

— Ừ phải đó, chúng ta hãy đi tìm mùa đông. Sống ở đây mất cả tự do. Tất cả chúng ta bị giam hãm hoài với bốn vách kiếng lạnh lùng.

Trong đầu óc mọi người đều nhen nhúm sự thoát ly. Đứng rồi, phải đi phiêu lưu một chuyến, phải đi đến nơi nào có thề sống và hưởng thụ mùa đông. Ôi mùa đông tuyệt vời.

Dịp may đã đến. Một hôm cô bé

chủ nhân mở tủ. Cô xoay xoay đầu tượng Phật bằng ngà để xúc một chút dầu thơm. Cô vận nắp lại và để tượng Phật lại chỗ cũ, nhưng cô quên đóng cửa tủ kiếng. Cô Hồng tinh mắt đã nhận thấy tất cả. Cô Hồng bưng giận vì cô bé chủ nhân quên lửng, không ngó ngang gì đến cô. Mặc dù cô Hồng mặc bộ quần áo nhung mềm màu đỏ chói, dễ đập vào mắt. Cô bé chủ nhân quên lời hứa với cô Hồng hôm nào. Thế là cô Hồng sẽ không bao giờ được đi du lịch khắp mọi nơi. Cô phải tìm cách rủ rê mọi người cùng nhau đi du lịch. Không dân cô đi, cô sẽ tìm cách đi một mình.

Sau một hồi bàn tán, mọi người nhất quyết đi tìm mùa đông. «Ông người tuyết» hết sức khổ tâm, chỉ tại ông lỡ lời. Cho nên ông dùng mọi lời lẽ để khuyên can mọi người.

— Đứng đi! Đến xứ mùa đông các người sẽ không chịu đựng cái lạnh được đâu, mọi người sẽ chết cóng mất thôi.

Mọi người đều cười chế nhạo, ông già lẩm cẩm chỉ muốn sống riêng biệt mùa đông. Mọi người sửa soạn hành trang, quần áo... chuẩn bị cho chuyến phiêu lưu lớn lao trong đời.

Mà mọi người có của cái gì đâu, ngoài bộ quần áo và những gì mà người ta đã chế tạo và trang bị sẵn cho mỗi món đồ chơi.

* Đêm xuống dần. Cái chuông nạm kim tuyến thủy ngân lấp lánh thong thả buông chín tiếng. Cái chuông không đi, nó ở lại và hẹn với mọi người:

— Khi nào tôi gõ tiếng thật to, mọi người nhớ trở về. Kéo sáng ra «cô bé chủ nhân» phát giác có chuyện thì nguy.

Cô Mơ, một búp bê bằng vải mặc áo dài Việt Nam kiêu của những năm 1960 thì thầm nghĩ:

— Khéo lo, mọi người sẽ đi và mang theo cả một trời tự do. Ai mà bận tâm đến chuyện về. Ngoại trừ gặp trục trặc.

Nhưng khó quá, làm sao đi xuống đất? Mới nói tới đi xuống đất thôi

chưa nói đến lúc ra khỏi nhà.

Cô Hồng đã thôi ngồi bó gối, cô đứng dậy và tỏ giọng của một kẻ dẫn đường, hơn nữa cô là người am tường mọi nơi chốn:

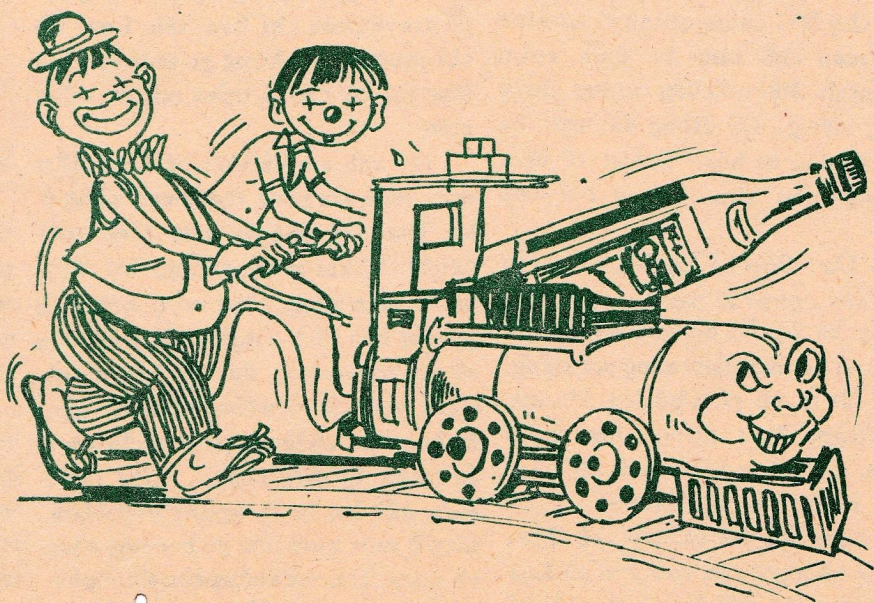
— Này «con mèo trắng» đi trước Chú mày có «vỏ», nhảy xuống đất làm gương cho mọi người xem cách nhảy.

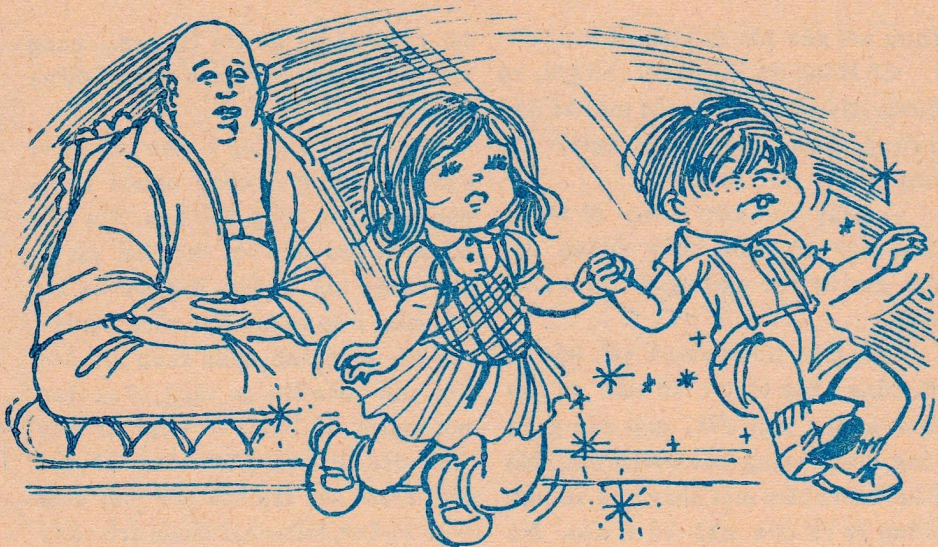
Con mèo trắng vươn vai, uốn éo rồi cũng bằng lòng: Nó tiến ra cửa nhìn xuống mặt đất, mặt sàn gạch bông bóng loáng bắt chóng mặt. Nó le lưỡi rồi nhắm mắt nhảy bừa xuống, không ra vẻ con nhà võ tí nào. Nó tung lên mấy cái rồi nằm im. Cái chìa khóa sắt đen gắn dưới bụng nó đã rơi ra và bắn vào kẹt nào không biết được. Khi vặn giấy thiều bằng chìa khóa, con mèo sẽ nhảy loăng quăng và đi vài bước. Nhưng chìa khóa vắng mắt, con mèo trắng bực tức đứng bất động. Tuần tự mọi người đi xuống theo cách nhảy đại của «con mèo trắng». Đầu tiên là cô Hồng, cô khôn ngoan nhảy ngay lưng chú mèo. Cô rơi nhẹ nhàng vì cô vốn bằng vải dụn và con mèo thì bằng lông mượt mềm. Kế đến là «đôi vợ chồng vũ công người Lào». Hai người khó nhọc leo xuống tầng thứ nhì rồi mới nhảy xuống lưng con mèo trắng. Họ nhìn thấy ở tầng thứ nhì đủ kiêu

ly, chén và bộ đồ trà cổ xưa... cùng với bầy dã thú bằng cao su đặc, đứng ngồi đủ kiểu.

«Con mèo trắng» đau điếng vì «đôi vợ chồng vũ công người Lào» nặng nề bằng đồng đúc nên. Rồi đến «cô Mơ» yểu điệu cột chặt hai vạt áo dài trước khi xuống. Búp bê Ly Ly «chị của búp bê Ly Na» cũng đi. Hai anh hề, một anh quần xanh áo trắng một anh quần tím áo vàng cũng theo mọi người. Hai anh có phận sự đẩy chiếc đầu tàu hỏa. Một công mà hai việc. Trên đầu tàu hỏa chở một chai rượu vuông, kiêu chai chạm trở công phu. Các anh vừa có ý định mang theo chai rượu để nhậu và đầu tàu hỏa sẽ dùng cho cô Hồng ngồi trên đó. Cô Hồng không tự mình đi được. Khi xưa cô được treo tòn ten ở trong xe hơi, cô không bao giờ bước một bước khó khăn nào. Bây giờ cũng vậy, cô cũng đành quá giang đầu tàu hỏa mà thôi.

Tại nạn xảy ra khi «chiếc đầu tàu hỏa» rơi xuống sàn lát gạch bông. Cái «chai rượu» vỡ tan tành, chất rượu lâu năm màu hồ phách chảy lênh láng. «Hai chú hề» nhìn mà ngẩn ngơ tiếc rề. Nhưng «cái đầu tàu hỏa bằng thép thì không sao cả. Con «sóc gỗ» dán bằng chất keo đặc biệt, xuất xứ tận Đà Lạt, vì tò mò theo mọi

người, nó cũng nhầy dại. Thật là vô phúc nó cũng rơi xuống và rã rời từng mảnh. Nhưng con chó xù lông xám và cũng mượt như «con mèo trắng» thì không sao cả. Nó rơi đúng ngay lưng con mèo. Hai con vật gây nhau :

— Nè, anh chó sao nhè ngay mình tôi mà «hạ thổ».

— Hi Hi, tại tao bắt chước mọi người.

Con chó xám bị dính rượu, ướt mem bộ lông. Ấy, vậy mà nó vẫn thản nhiên đến nhập bộn với mọi người chờ máy kẻ đi trễ.

«Búp bê Ly Lan» và «chú búp bê Hoàng tử Bờm» cũng dắt tay nhau nhày xuống. Sau cùng là «búp bê Ly Na». «Ly Na» chùng chình vì nó nhìn thấy «con chó xám» bị dính rượu ướt mình. Rồi nó cũng xuống được không việc gì. Cô Hồng đã ngồi bó gối trên đầu xe hỏa. Trông cô ngồi nó đáng buồn làm sao, cô hát hàm hỏi :

— Ủa ! Búp bê Ly Na, bộ chỉ có bằng này người đi sao ?

Búp bê Ly Na bối rối, nó có biết gì đâu vì nó mãi làm dáng soi kiếng. Và lại lúc đi nó phải bò lên lên sau lưng tượng Phật dựng đầu thơm kia mà. Cô Hồng kiểm soát lại mọi người trước khi khởi hành.

Ai cũng vui vẻ cả, trừ cô Mơ. Cô Mơ không được vừa ý vì cô Lua bạn cô đã ở lại. Cô Lua mắc cỡ vì cái áo dài ba vạt, kiêu cũ mà cô đang

mặc. Cái áo màu nâu vô duyên, lại kèm theo cái nón quai thao. Không được đẹp bằng nón lá bài thơ và áo mới cô Mơ mặc. Nhưng cô Lua khôn khéo trả lời bạn khi được rủ ren :

— Thôi chị cứ đi, tôi thích mặc áo cũ hơn, không thích theo thời trang và chưng diện.

Cô Mơ tuy vậy vẫn thích cô Lua ở lại hơn. Cô sẽ ghen ghét khi cô Lua có cùng kiêu áo như cô. Thì ra cô Mơ không đi tìm mùa đông, cô đi tìm thời trang của những kiêu áo dài tân thời, chế biến mất đi vẻ đẹp Á Đông. Cô chỉ lợi dụng tháp tùng mọi người để thỏa mãn ý riêng, cái ý đua đòi vọng ngoại. Cô chê kiêu áo xinh đẹp cô đang mặc, cả y phục cò truyền của chị bạn tên Lua. Cô chỉ muốn tìm những gì mới lạ và lố lăng mà cô cho là thâm mỹ và đứng mốt.

Hai anh em bé Việt bé Nam. Một trai, một gái bằng thạch cao cũng ở lại. Hai đứa không dám theo mọi người. Vì khi nhẩy xuống, hai đứa sẽ vỡ tan thành từng vụn bột. Cái gương của chai rượu thủy tinh còn sờ sờ trước mắt đó. Những mảnh kiếng vụn còn lờm chờm đầy sàn kia. Miếng chai đã làm chú hề quần xanh áo trắng bị đứt chân... Ghê quá ! Hơn nữa hai bé là người Việt Nam, sống ở một nước chỉ có hai mùa nắng và mưa. Hai bé không cần thiết phải đi tìm mùa đông làm gì cho mất công. Hai con ngái với các cánh giăng to

và con cú nhồi bông cũng ở lại. Chúng đã chết khô, chỉ có đôi mắt là còn linh động. Chúng nhận biết hết sự việc xảy ra nhưng không thể nào bay đi dù cửa mở.

Vì «hai con ngái» bị ghim chặt bằng kim gút vào miếng bìa trắng. «Con cú nhồi bông» cũng bị ghim đôi chân chặt dưới đáy bằng gỗ, chạm trở công phu. Tủ kiếng bây giờ trống trơn. «Tượng Phật chứa nước hoa» ngời trầm ngâm tư lự. Ông không thể nào ngăn cản mọi người đi tìm tự do. «Ông người tuyết» thì rầu rầu, đang lo cho số phận mọi người. Thế là hết còn tiếng mọi người cãi nhau, tranh nhau chỗ đứng chỗ ngồi của mình cho rộng rãi, Họ đang đi tìm thế giới mới bao la hơn.

Trở lại những người đi phiêu lưu. Đang không được thả vào môi trường sinh hoạt mới chưa thích ứng, nên họ lấy làm tờ ngộ. Sự lộn xộn cũng xảy ra tức khắc khi mọi người không thềm nghe hiệu lệnh của cô Hồng :

— Này, «con mèo trắng» sao chưa chịu đi, trễ rồi, có nghe cái chuông buông mười tiếng không ? Lẹ lên.

«Con mèo trắng» quạ quọ đáp :

— Trời ơi ! Ai làm ơn tìm giúp tôi cái chìa khóa, vặn ít vòng giầy thiêu tôi mới đi được chớ.

«Con chó xám» thương hại :

— Nè, xài đỡ cái chìa khóa của tôi nghe !

— Thôi không được đâu, mấy người đi trước đi.

Rồi đó đảo cặp mắt cố nường tìm khắp phía, trong bóng đêm tăm tối. Nhưng ít ra nó phải chờ đến sáng rõ, vì cái chìa khóa đen này trốn xó nào, rất tiện màu với bóng tối. Thật là «mò kim đáy bể».

Hai chú hề thì bạn nằm mọp xuống mấy vũng rượu đọng. Các chú đang say sưa. Mà hề tài xế say sưa thì lấy ai đẩy cái «đầu tàu hỏa» cho cô Hồng xê dịch đây ? Thiệt là khó tính toán.

— Còn mấy con «búp bê củ lùn» này, làm gì mà châu đầu một góc với

nhau, không lo lên đường?

Mặc cô Hồng găt âm, bốn con búp bê vẫn ngồi «say sưa». Chúng say sưa theo dõi vũ điệu tinh vi và lạ lùng của «đôi vợ chồng vũ công người Lào». «Đôi vợ chồng người Lào» đã tìm được một sân khấu lộ thiên thật rộng rãi và không giới hạn. Ôi nói làm sao hết nỗi vui mừng của họ, họ tha hồ múa may, quay cuồng những động tác thật dẻo dai và điêu luyện. Đầu óc họ quên hết, quên cả mọi dự tính ban đầu. Họ đang hòa mình trong vũ khúc tuyệt vời chưa từng có. «Con chó xám» thì đang liếm láp rượu ngọt với hai chú hề. Chưa được nửa vũng nó đã thấy đầu óc quay cuồng. Nó lờ đờ ngó theo mấy động tác tay chân của «đôi vợ chồng người Lào» rồi bỗng nhiên gục xuống. Cái chìa khóa gán ngang hông nó, bấy giờ cũng rơi ra. Một tiếng keng khô khan vang lên. «Con mèo trắng» tức tối đưa mắt nhìn cái chìa khóa.

— Sao đó không là cái chìa khóa của mình nhỉ?

«Cái đầu tàu hỏa» không người đây, dù có bánh bằng thép phía dưới nên đứng thân nhiên. Cô Hồng đã bung đôi tay, không bó gối nữa. Cô giậm chân, và giận mọi người vô tâm, không nghe lời cô.

Quên nữa, còn cô Mơ. Cô Mơ lặng lẽ tách rời mọi người. Cô men theo vách tường và lần từng bước rụt rè. Cô đi tìm một nhà may. Cái nón lá cô đã gỡ ra và cặp ngang hông. Không ai chú ý đến cô cả, cô Hồng cũng vậy, lửa giận đang bùng đôi mắt kia. Thế là toi công trình cô thuyết phục, tốn bao nhiêu là nước bọt. Cô Mơ đã lạc đường, cô không ra phòng khách để ra khỏi nhà. Cô Mơ lại đi ngược ra sau bếp. Một con mèo trắng và đen (con mèo thật) đã nhìn thấy cô. Nó ngạc nhiên theo dõi cô, rồi bất thành linh xông đến. Cô Mơ tưởng chừng như bị Hồ vồ. Con mèo vồ cô thật. Nó cắn ngay cổ cô Mơ, cái nón bị buông rơi bởi sự hết hoảng của cô Mơ. Cô rú lên:

— Cứu tôi với... bỏ người ta! Quá! vật... Ôi trời đất ơi! Chị Lua ơi! Con mèo không thể nào nghe được lời nói của cô Mơ. Tiếng nói của cô Mơ chỉ có thể giới đồ chơi hiểu được mà thôi. Nó thích chí cắn xé cô Mơ. Cái áo cô Mơ đẹp đẽ là thế, bị rách tả tơi, đầu tóc bằng ni lông sút xò, văng cả đôi guốc sơn, cái nón cũng móp méo... Vài chỗ đã đồ bông gòn dòn ở trong ra. Chấn chề con mèo bỏ đi lên trên. Nó nhìn thấy gì? Nó thấy những sinh vật lạ lùng cũng đang trở mắt quan sát nó. Nhất là con mèo trắng (bằng đồ chơi). Nó khoái chí xông xáo. Đầu tiên nó chụp «búp bê Ly Na». Tội nghiệp con bé khóc thét lên.

— Ôi, cha mẹ ơi! Chú chó, chú mèo... cứu tôi!

Con mèo quay qua «búp bê Ly Ly». Nó cắn ngay cái mũ vải kết ren ngậm chặt và vung vung cái đầu. «Búp bê Ly Ly» đã chết giấc, đôi mắt cũng tự động nhắm chặt, không muốn chứng kiến cảnh tượng ghê gớm đang xảy ra. Cô Hồng cũng sợ điếng người. «Đôi vợ chồng vũ công người Lào» chột thôi múa, hai người run rẩy nép sát vào nhau. Họ lùi dần, lùi dần... và núp sau «cái đầu tàu hỏa». Con mèo thà khêu khêu «con chó xám» (bằng đồ chơi) «con chó say sưa» vẫn bất động. «Hai chú hề» khôn hơn đã bỏ vào gầm đầu tàu hỏa» trốn kỹ.

Không chút hứng thú khi gặp «con chó xám» trở trở, con mèo bỏ mặc «búp bê Ly Lan và búp bê Hoàng tử Bờm» đứng gần đấy. Con mèo quay qua Cô Hồng. Nó ghét màu áo đỏ chói của cô Hồng ghê đi. Nó nhất định chụp cô Hồng. Nghi là làm, con mèo chẳng cần lấy đà, nó phóng đến. Nó vừa đụng đến cô Hồng thì cô Hồng té ngửa. «Cái đầu tàu hỏa» bị đụng tới, chuyền động bất ngờ. Chuyền động giật lùi làm con mèo phát sợ. Mấy bánh xe cán nhẹ lên thân mình hai chú hề đang chui trốn dưới gầm, Hai chú la lên «oai oái». Con mèo bỗng rùng mình bỏ chạy khi cái chuông trong tủ kiếng đúng giờ tự động gõ mười một tiếng. Thế là tai qua nạn khỏi.

Nhưng mọi người phiêu lưu sẽ không làm sao mà trở về chốn cũ. Những người ở lại sẽ mãi mãi trông chờ trong tuyệt vọng mà thôi. Có Mơ không bao giờ tìm được nhà may như ý nguyện. Cô cũng sẽ xấu hổ khi gặp lại bạn xưa, cô Lua quê mùa nhưng an phận. Các «búp bê» ngu muội sẽ ngồi khóc với nỗi niềm chán chường, hối hận. Chúng đã ham vui đại dột đi tìm mùa đồng. «Đôi vợ chồng vũ công người Lào» lo sợ, họ không làm sao thích nữa, dù có chỗ vũ hợp ý. Họ chỉ muốn một chỗ chặt chội mà an toàn trong tủ kiếng khi xưa. «Con chó, con mèo» bấy giờ mò

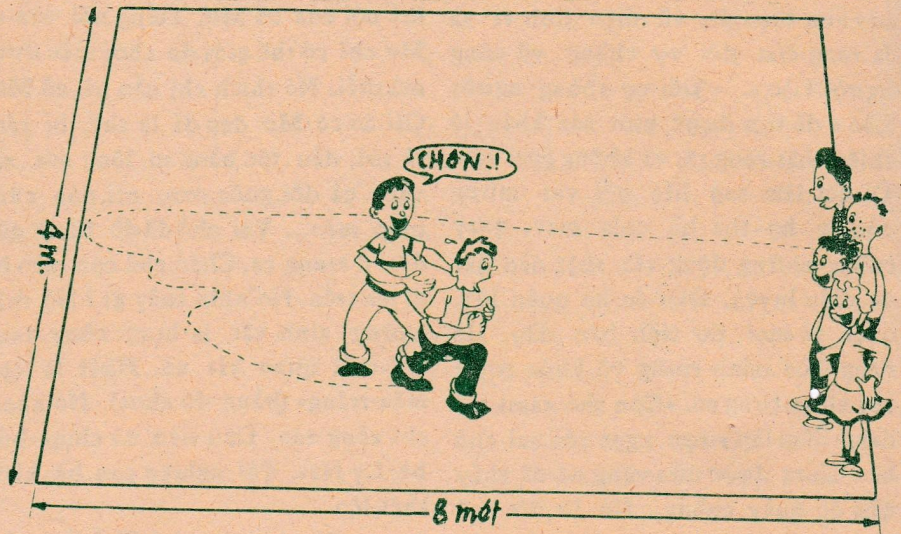
— Đàng í ơi!
Lão này thời dờ
quá, huyết sáo
phản đối hàn đi!

mắt ra, chúng chỉ là những món đồ chơi vô dụng, cứ động điều khiển bởi sự lên giầy thiếu. Chúng chẳng thể nào so bì với con mèo thật, có những cử động hoàn toàn tự ý. «Hai chú hề» thì nhìn cái chai vỡ, lo sợ ngó nhau. Rượu đã đổ hết trơn, mà hai chú đã ngà ngà. Và làm sao đem cái «đầu tàu hỏa» về chỗ cũ đây? Đẹp hết cả rồi, đừng hòng đi tìm mùa đông. Cô Hồng đã vỡ mộng. Chỉ tại cô mà mọi người mắc nạn, cô làm sao trả lời với «ông người tuyết». Rõ đáng kiếp, ai bảo tài khôn tài khéo. Làm sao... làm sao? Đề cô có thể trở về quỳ dưới chân tượng Phật mà sám hối tội tình. Tất cả mọi người, dạt ra mỗi người một góc ngồi sụi sụi. Họ ngó ngược lên tú kiếng, đường về của họ, ôi sao mà gian nan. Phải chi họ cứ sống an nhàn trong đó phải hơn không (?)

Rồi đây sáng ngày «cô bé chủ nhân» sẽ bị rày. Vì tội vô ý để hở cửa và quăng đồ chơi bừa bãi. Cô bé chủ nhân sẽ ngỡ ngàng vì chai rượu không rõ bề cách nào và các búp bê sao lại rơi bừa bãi. Rõ ràng tại con mèo cắn phá và tha đi. Nhưng ai đã giúp các búp bê ra khỏi tú kiếng. Không có giải đáp thỏa mãn cho mọi thắc mắc. Chỉ có thể hỏi cô Hồng. Nhưng cô Hồng làm sao trả lời... Cũng như «mọi món đồ chơi» sau khi bàn tán, nhất quyết giữ kín bí mật. Cái bí mật đó là sự tò mò, sự vô vọng đi tìm mùa đông. «Cô bé chủ nhân» sẽ khóc thút thít, thu dọn mọi thứ nhưng tình trạng cũ đã mất. Xáo trộn cả rồi, chỉ vì mùa đông trong bầu thủy tinh của «ông người tuyết». Mọi người sẽ không làm mình bận lòng quan tâm đến những cái gì xa vời nữa. Họ sẽ không khi nào sống được với giá buốt của mùa đông. Hãy nên an phận với những gì sẵn có thì hơn, đừng mơ ước cao sang... Mơ hồ họ thấy một cái thang dây thông xuống, để mọi người có thể tuần tự leo lên.

PHAN KHƯƠNG THÁI

TRÒ CHƠI NGOÀI TRỜI

Người coi Sở Thú

Địa điểm: 1 khoảng đất trống hay sân rộng.

Dụng cụ: Không.

Số người chơi: Từ 10 đến 40 người.

Đội hình: Xem hình vẽ.

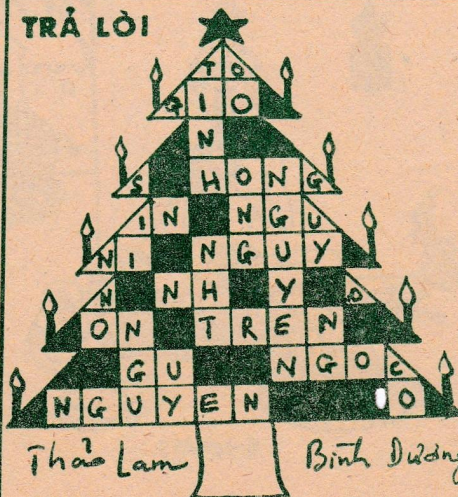
Cách chơi: Chọn 1 người làm người «Coi Sở Thú», những người khác còn lại sẽ là những con vật trong sở thú, mỗi người mang tên 1 con vật, thí dụ như: Khỉ, Hổ, Voi, Chồn v.v... (nếu đông thì có thể 2, 3 hay 4 người mang cùng tên 1 con vật, điều cần nhất là chỉ nên chọn từ 10 đến 12 con vật để cho người «Coi Sở Thú» dễ nhớ).

Người «Coi Sở Thú» đứng ở 1 phía địa điểm chơi, những người

khác sẽ đứng thành hàng ngang ở 1 phía đối diện. Khi người «Coi Sở Thú» kêu tên 1 con vật, thí dụ: «CHỖN» thì người mang tên «CHỖN» sẽ chạy về phía người «Coi Sở Thú» rồi chạy trở lại chỗ mình đứng, trong khi đó thì người «Coi Sở Thú» chạy ra giữa sân và cố gắng đuổi theo để bắt người đang chạy trước khi người đó chạy về tới chỗ cũ. Nếu bắt được thì người «Coi Sở Thú» và người bị bắt sẽ đổi chỗ cho nhau, trường hợp không bắt được thì người «Coi Sở Thú» tiếp tục trò chơi bằng cách gọi tên 1 con vật khác. Trò chơi cứ thế tiếp tục cho đến khi nào chán thì thôi.

VỊT-MỒ

TRẢ LỜI

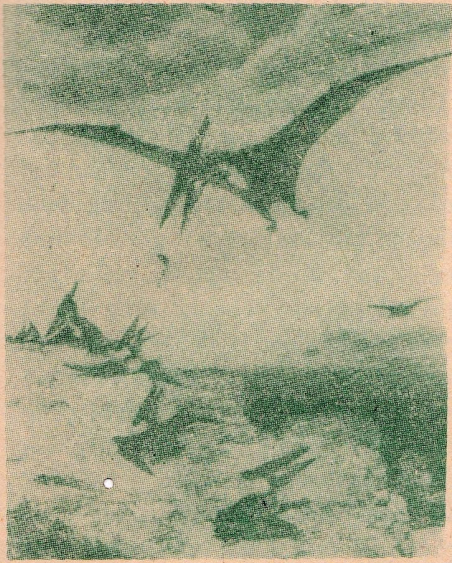

GIÁNG SINH

(cho bạn vẽ dấu ai)

Như thế là Thu đã tàn rồi,
Gió mùa Đông lạnh cóng đôi môi
Còn dăm ngày nữa Noel đến
Sửa soạn mà đón Giáng sinh thôi
Đêm ấy... hồi chuông đờ dậu dàng
Thánh ca trời nhạc tiếng mệnh mang
Ngôi sao huyền diệu trên trời thăm
Ru hồn ai đến tận thiên đàng.

TRẦN CHẤN TRÍ
(Gia đình Thiếu Nhi Nha Trang)

LÀM SAO CHÚNG BAY ?

HUY YẾN

Các nhà Cổ động vật học vừa tìm thấy những bộ xương hóa thạch và những vết tích về đời sống của loại chim dơi (Pteranodon) xuất hiện vào khoảng 100 triệu năm cùng thời với những loài khủng long và những loại động vật kỳ dị đã bị diệt chủng từ lâu.

Loại chim này trông rất thô kệch và xấu xí. Bộ cánh trải rộng hơn bảy thước, không có lông nhưng có một làn da mỏng như cánh quạ ngày nay. Mỏ rất lớn, rộng và dài nối liền với cái chóp hướng về phía sau ở trên đầu, giống hệt như cái chóp của loài chim chào mào. Đặc biệt đôi chân của loài chim dơi, quá ngắn, nhỏ, lại yếu hầu như không thể sử dụng được khi đi kiếm mồi. Chúng đi chèo như là một loài bò sát.

Với thân hình tương đối lớn, đôi cánh quá to và dài mà lại có đôi chân yếu ớt như vậy làm sao chúng lấy đà để đẩy thân hình lên mà bay. Thật là một trở ngại lớn lao, và đây cũng là một đề tài nan giải cho các nhà sinh vật học về hiện tượng kỳ lạ này!

Làm sao chúng có thể tung cánh bay lên khỏi mặt đất đi kiếm mồi ?

— Và làm sao chúng có thể

tung cánh bay trở về tổ được ? Nhất là trên mặt nước, vì chúng là loại chim ăn cá !

Tuy chưa tìm ra một giải đáp nào thỏa đáng cho các câu hỏi trên, nhưng các nhà khoa học không chấp nhận giả thuyết cho rằng :

— Khi muốn bay đi kiếm mồi, loài «chim dơi» phải trèo lên một hòn đá cao gần bờ để rồi buông mình xuống để lấy đà bay đi ! Nhưng làm sao chúng có thể trèo lên hòn đá cao và dốc với đôi chân đó. Nhất là ở trên mặt nước nữa ?

Mãi về sau, khi phát minh ra máy bay và dựa trên nguyên tắc về sức đẩy của không khí các nhà khoa học mới giải thích được điều mà mọi người thắc mắc từ trước tới nay.

Theo nhà vật lý học Cherie Brauwell và G.R. Whitfuld thì loài chim dơi chỉ nặng chừng 1,36 kí nên chỉ cần một sức đẩy là 15m. phút là có thể cất cánh được. Như vậy loài chim này chỉ cần dang cánh ra là đã có thể trở thành một «cầu không vận» và với sức nặng đó, càng ở trên cao sức đẩy của gió càng mạnh nên chúng bay với một tốc độ khá nhanh.

Khi ở trên mặt nước, chúng cũng chỉ cần sải cánh ra và chờ ngọn sóng đưa lên cao là có thể cất cánh khỏi mặt nước dễ dàng.

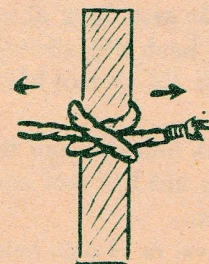
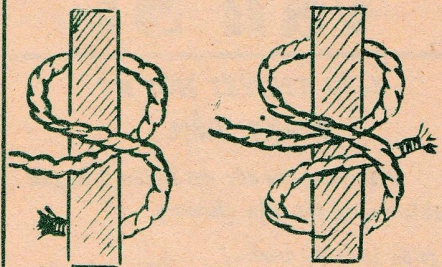
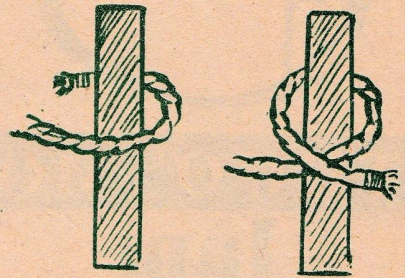
Như vậy tất cả các thắc mắc về loài chim này không còn tồn tại nữa.

NÚT THUYỀN CHÀI

KÉN VÀNG

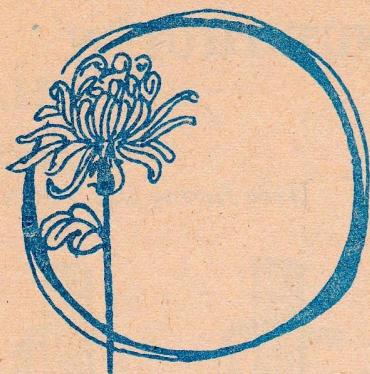
(Theo Hướng Đạo Việt Nam)

Đề cột dây căng hai phía vào cây tròn, như hàng rào trại, dây phơi áo quần, cột thuyền v.v...

— Mình ơi !
Lâu lâu tôi mới
tặng mình cái cà vạt.
vui lên nào !

THUƠ' MƠ làm Văn Sĩ

TIỂU THUYẾT HỒI KÝ NHẬT TIẾN

Viết riêng cho các em Thiếu Nhi yêu
thích sáng tác văn chương.

(tiếp theo kỳ trước)

Tôi cảm tấm thiệp như cầm trong tay một phép lạ, và nhìn hẳn cảm động như đang được hẳn hạnh tiếp xúc với một yếu nhân. Mãi rồi tôi mới hỏi được hẳn :

— Oai quá nhỉ. Cậu nhỏ thế này mà cũng được nhà báo mời cộng tác thường xuyên...

Tác nhún vai ra vẻ điệu nghệ nhà nghề lắm :

— Ở... thì cũng gửi bài thường xuyên.

— Đã được bao nhiêu tác phẩm rồi.

Tác hơi ấp úng :

— Cũng hai, ba truyện gì đó...

Tôi nghi bụng à ra thằng cha này cũng khoái lác lắm đây. Vậy mà vừa rồi nó nói « Tớ viết báo lâu rồi » — Tuy vậy sự cảm phục của tôi đối với hẳn chỉ giảm sút có một tí xiu, tí xju thôi. Vì dù có một bài đăng báo cũng là oai lắm rồi. Bài ấy là đây, ngay trước mắt tôi, có tên là « Nợ đời chưa trả » xếp bằng chữ tit to to chẳng, với cái tên SONG VŨ được sắp những hai lần : một lần ở ngay

canh tit bài và một lần nữa ở cuối truyện có mở ngoặc đơn « Hà Đô, một ngày sang mùa năm Sửu » ôi chà, nghe sao nó « văn nghệ » đến thế.

Thế là từ buổi hôm đó, tôi cứ xoắn lấy Nguyễn văn Tác như bóng với hình. Tôi cung phụng hẳn đủ thứ mà không bao giờ tiếc tiền. Ăn một cái bánh rán, tôi cũng phải mua hai. Tính uống một ly nước, tôi cũng muốn chờ bằng được đề mời Tác một ly, dù đang khát khô cả cổ. Tác không còn là thằng bạn tầm thường ngõi bên tôi cả mấy tháng trời nay nữa. Bây giờ dưới mắt tôi, đó là một « Giuốc-nan-lít » chính cống bà lang trọc, có « Các-vi-dít » in đảng hoàng, và có tác phẩm in trên nhật báo Giang Sơn. Qua câu chuyện với Tác, tôi vẫn dấu là mình đã từng làm chủ nhiệm, kiêm chủ bút của tờ Bút Mới. Nói ra xấu hổ chết, vì một đảng báo của hẳn là báo in, còn báo của tôi, là loại con nít, khác chi một hòn non bộ đề bên cạnh Thái sơn. Bởi thế tôi chỉ đóng vai khù khờ « yêu văn nghệ nhưng không dám làm văn nghệ » cho hẳn ta tha hồ huyênh hoang, nở nạt tôi đủ thứ toàn những danh từ đao to búa lớn như sáng tạo, thiên tài, vạch đường đi cho một nền văn nghệ mới v.v...

Thực sự trong thâm tâm, tôi đã có chủ đích rồi. Tôi sẽ trở lại với nghề văn chương. Lần này tôi sẽ đi bằng cánh cửa lớn: Cánh cửa « Nhật báo Giang Sơn » như Tác vậy, chớ không thêm viết báo con nít nhì nhằng.

Định kiến của tôi là sẽ viết được một truyện ngắn thật hay, rồi một hôm nào đó sẽ trình trọng mời Song Vũ đi ăn một châu bánh tôm ở Cờ Ngự. Khi đó tôi sẽ nhờ hẳn giới thiệu với tòa soạn báo Giang Sơn. Hẳn nhiên là hẳn sẽ chẳng bao giờ chối từ một kẻ đã không quên nghĩ tới hẳn từ một ly kem đến một cái bánh rán, hoặc hôm nào rùng rùng thì còn có thể là một châu thạch trắng hay thạch đen gì đó.

Vấn đề chính yếu không phải thiếu người giới thiệu mà ở chỗ phải viết cho hay. Tôi biết viết cái gì đây ? Thế nào thì được gọi là một tác phẩm hay ? Ôi chà ! Từ xưa đến nay đã bao nhiêu lần tôi đọc được tác phẩm hay của biết bao nhiêu tác giả lừng danh đương thời, vậy mà bây giờ bảo định nghĩa thế nào là một tác phẩm hay thì tôi tịt mịt. Tôi lục tung tất cả các sách, báo phê bình hồi đó để xem các phê bình gia mổ xẻ và đánh giá một tác phẩm. Được khen ngợi nồng nhiệt nhất vào thời kỳ đó là tác phẩm « Đất » của Ngọc Giao, diễn tả cuộc đời vợ chồng anh Xã Bèo khốn khổ, sống chết cho mảnh đất của mình. Tôi xúc động nhất là cái cảnh chị Xã Bèo còn đau chưa khỏi đã phải theo chồng ra ruộng. Rồi anh chị thay nhau làm trâu kéo cây đề vỡ mảnh đất của mình cho kịp ngày gieo mạ. Đó là một hình ảnh chưa xót của người nông dân V.N sau tám mươi năm Pháp thuộc, nhưng đây cũng là hình ảnh hào hùng kiên nhẫn chịu đựng của một thế hệ mới khai dựng lại từ đầu với hai bàn tay trắng.

(còn nữa)

Già có cái mũ phở thì tốt quá
nhỉ !

HỘP THƯ

(tiếp theo)

Em Mỹ Lâm, Vĩnh hòa Hiệp : Cho chị kính lời cảm ơn thầy của em nhé. Những bác thầy như thầy của em quả nhiên là ảnh hưởng sâu đậm tới tâm hồn học trò, cho nên đọc thư thấy em ngoan và hồn nhiên ghê đi thôi.

Em Nguyễn Văn Cà Lơ, Phú Vinh : Bìa báo đóng bộ do nhà đóng sách bao thầu hết. Chỉ có cách em lấy ra 1 cái bìa trong 10 cuốn báo đó mà dán vào bộ thôi. Hoặc là em đóng bìa bằng simili cũng đẹp em ạ.

Em Nguyễn Sơn Hải, Đà Nẵng : Sao buồn thế hả em. Chị không quên em đâu và thế của em gửi đi rồi mà. «Vui ca lên nào Sơn Hải ơi! Hát cho đời thắm tươi...» em nhé.

Em Đặng Văn Quang, Cần Thơ : Em thiếu những số nào, cho chị biết với nhé. Chị gửi 20 tờ báo xuống, em đem biếu giáo sư dùm nhé.

Em Thảo Bằng, Sa Đéc : Chưa đọc thư em chị đã trả lời y như ý em muốn rồi đó. Sao không ghi địa chỉ ở thư để chị gửi bích chương và báo nhờ em biếu thầy dùm. Báo biếu chỉ gửi 1 lần chứ không phải mỗi tuần em ạ.

Em Đỗ Nguyên, Thủ Đức : Em phải tập viết nghe em. Chị cũng rất yêu quý tính hồn nhiên thơ ngây của em vậy. Rất nhiều em đòi giữ lại trang bìa sau và giải đáp thắc mắc nên không có chuyện đẹp hai mục đó đâu mà. Yên chí nghe em.

Em Lương Văn Bình, Tam Kỳ : Nếu tất cả thiếu nhi trên toàn quốc đều được như nhóm của em thì nước mình sẽ hùng cường hơn cả Nhật Bản em ạ. Các em đang học lắm, chị rất mừng. Chị không viết được thư riêng nên đành gửi về em cuốn Hương Thu, có chữ ký, em vui lòng vậy nhé. Chi nhánh Tam Kỳ lòng lấy lắm đang thi đua ráo riết với Biên Hòa của Uyên Thụy Phương đó em.

Em Trần Mạnh Tông, Kiên Giang : Cả tòa soạn đều cảm ơn em. Em dễ thương ghê, chúc không sót một người nào! Báo mình giáo dục mà cũng có giải trí, vậy mục vui cười dùng để giải trí cho đỡ mệt mỏi nhé. Chú N.T. bận quá nên mỗi tuần chỉ có thể viết 1 trang «Thuở mơ làm văn sĩ» thôi em ạ.

Em Trần Thị Dung, Saigon : Chị rất cảm động trước tấm lòng quý mến mà các em dành cho báo Thiếu Nhi. Chủ nhật, các em vui lòng tới tòa soạn, chị sẽ bàn về việc đó em nhé. Cho chị gửi lời em thăm tất cả các bạn trong nhóm nghe em.

Em Quốc Việt, Phước Tuy : Hiện nay T.N. chưa mở mục sinh hoạt học đường em ạ.

Em Trần Lương Ngọc, Saigon : Em phải tập tính kiên nhẫn mới được. Xưa Khương Tử Nha ngồi câu cá trên sông Vị chờ thời mãi tới ngoài tám mươi tuổi Em mới chờ chị 3 kỳ báo mà đã buồn bực quá vậy em. Đang niên học sao em xin má đi cắm trại tận Đà Nẵng vậy. Nghỉ học lâu, đi về mệt, bài vở thiếu hụt, coi chừng sự học bị sao lãng đó em à.

Em Ngọc Mai, Phú Nhuận : Muốn có báo đọc, chỉ có cách là em hãy hy sinh, bớt thuê truyện, dầu tiền đó mà mua báo. Phải tập tính tự túc, tự cường mới được. Không nên than thở van xin. Hãy cố gắng bằng sức mình nghe em.

Em Thúy Du, Saigon : Chưa già mà sao em đã lắm cảm, chúc chị «đẹp dzai» vậy hở em. Muốn chị «mạnh mẽ, dzui dzẻ» thì tốt hơn hết là cứ xung tên ra, đừng bắt chị nhớ nét chữ, em nhé.

Em Từ Nam Pháp, Saigon : Em có đái gì rồi? Chị biết là em hiền lắm chứ. Chủ nhật nào rảnh ghé tòa soạn biếu diển vài thế võ cho bạn coi với nghe em.

Em Kim Chi, Mỹ Tho : Báo Thiếu Nhi không có bài dạy làm mực bí mật bằng dầu hỏa. Trong một số cũ, chú B.K. có bày các em dùng nước cháo viết lên giấy rồi pha loãng teinture diode, như màu nước trà lọc, xong tằm vào bông gòn quét lên thì chữ sẽ hiện ra màu xanh. Em thí nghiệm coi nhé.

Em Linh Nhật Đăng Nguyên, Saigon : Báo chỉ có 36 trang mà tuần nào cũng có Danh nhân thế giới thì các mục khác phải bớt. Cho nên chỉ lâu lâu mới đăng một bài tiểu sử các vị đó mà thôi em ạ.

Em Ngọc Bích, Saigon : Chị rất cảm ơn em đã cảm thông được với sự yên ổn về tinh thần, và niềm hạnh phúc của chị vì còn được sống với cha mẹ, mặc dầu đã lớn tuổi. Chị rất tiếc rằng khi bằng tuổi em, chị không được như em là đã biết thương và hối hận dầy vò khi làm cho cha mẹ buồn. Hồi đó, chị còn khờ lắm. Và thường làm cha mẹ buồn hoài. May thay Thượng Đế không nỡ trừng phạt chị, và để cho ngày nay chị vẫn còn được sống với cha mẹ. Chị rất cảm tạ Thượng Đế. Chị ước mong sau này em và Hoàng cũng sẽ được sống trong vòng tay cha mẹ mặc dầu đã lớn tuổi, đã có gia đình riêng, để được vận cái lương, vụng cổ, cho cha mẹ nghe mãi, em nhé.

Em Phạm Ngọc Quang, Nha Trang : Chú N.T. chính là tác giả Thềm Hoang Tiểu sử chú có in ở số 29 em ạ.

Em Rong Hồng, Saigon : Chị giận lấy đây này, chị hồng chịu đâu, em viết «.., chán ghê, em viết thư cho chị đây». Thế chỉ khi nào chán em mới viết thư cho chị à? Thế em không nhớ chị à? Chị buồn rồi, hu...hu...

Em Rong San Hồ, Saigon : Em đã có bạn Rong Hồng mà «...vấn, thơ gì cũng hay hết á...» thì em thử bàn luận với Rong Hồng coi sao em à.

Em Phiêu Ly, Saigon : Hồi xưa, chị đã nhầm em là con gái, rồi em cãi chính, rồi chị gặp em chị mới biết là chị lầm lẫn lớn. Nhưng nay thấy em nhút nhát quá xá, nhút nhát hơn con gái, coi chừng chị gọi em là cô Phiêu Ly bây giờ đấy nhé. Em vẽ bác Đô Nan ngộ nghĩnh lắm. Mục em đề nghị được chú N.T. chấp thuận liền một khi đó em.

Em Đặng Thanh Bạch, Cam Ranh : Chữ em không đẹp nhưng không xấu đâu mà. Bút nhóm có tính cách tự động họp thành từng nhóm nhỏ nên thường là các em không xin phép. Vì các em còn nhỏ nên chỉ coi như các em hội nhau lại để đàm luận, chơi đùa, không ai lưu ý và làm rắc rối gì cả, miễn là các em sinh hoạt hoàn toàn trong phạm vi nghệ thuật mà thôi em à.

Em Minh Nguyệt, Long Xuyên : Điều lệ đăng dưới mục «Bổ vui có thưởng» có ghi rõ là chỉ 10 em giải đáp rõ ràng và gửi về sớm nhất mới đoạt giải, cho nên tòa soạn đã đăng tên và gửi báo tới 10 em đó. Tuy nhiên, muốn an ủi các em cũng giải đáp rõ ràng nhưng về trễ, nên tòa soạn có nhã ý gửi tặng cả các em đó, mặc dầu không có tên trên báo và coi như là tặng các em món quà văn nghệ để làm kỷ niệm cho sự cố gắng của các em gửi về trễ mà thôi. Vì thế em mới nhận được số 67 mặc dầu em không có tên trên báo. (Vi bài em về trễ. Mỗi kỳ có tới cả mấy chục em đáp trúng mà về trễ cơ đấy em ạ). Không dè nhã ý đó làm em buồn. Cho nên kể từ nay tòa soạn sẽ theo đúng luật lệ và chỉ gửi báo tặng 10 em có đăng tên trên báo thôi em ạ. Bây giờ hiểu rõ rồi, chắc em đã hết buồn phải không em. Chữ ký em bay bướm ghê em nhỉ.

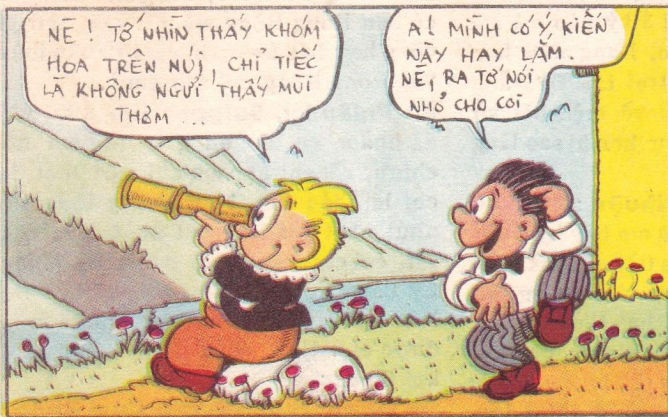
Em Phạm Hồng Châu, Long Thành : Hiện nay ở tòa soạn những số lẻ đã hết. Nhưng có báo đóng bộ rất đẹp, để dành rất tiện lợi không sợ bị thất lạc. Vậy em hãy góp tiền cho đủ rồi gửi về mua báo bộ theo giá chị có đăng trên bìa số này em nhé.

Em Nguyễn Hữu Lộc, Gò Công : Em đăng tri ghê đấy nhé. Sao ba hồi viết là T.N. ba hồi lại T.H. Coi chừng kéo mà quên hết bài khi thi lục cá nguyệt đấy em ạ.

Thương mến tất cả các em
Chị Đ.P.K.

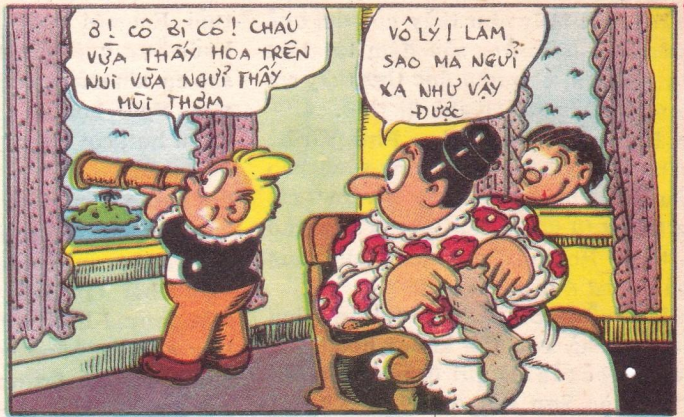
KIM PAM PAM

MÁY NHÌN VÀ NGƯỜI

NẾ ! TỚ NHÌN THẤY KHOM HOA TRÊN NÚI, CHỈ TIẾC LÀ KHÔNG NGƯỜI THẤY MÙI THƠM ...

A ! MINH CÓ Ý KIẾN NÀY HAY LẠM. NẾ, RA TỚ NÓI NHỚ CHO CÔI

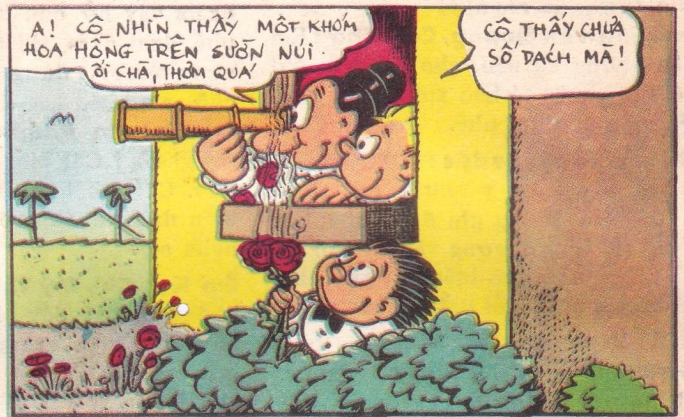
Ồ ! CÔI BỊ CÔI ! CHÁU VỪA THẤY HOA TRÊN NÚI VỪA NGƯỜI THẤY MÙI THƠM

VÔ LÝ ! LÂM SAO MÃ NGƯỜI XA NHƯ VẬY ĐƯỢC

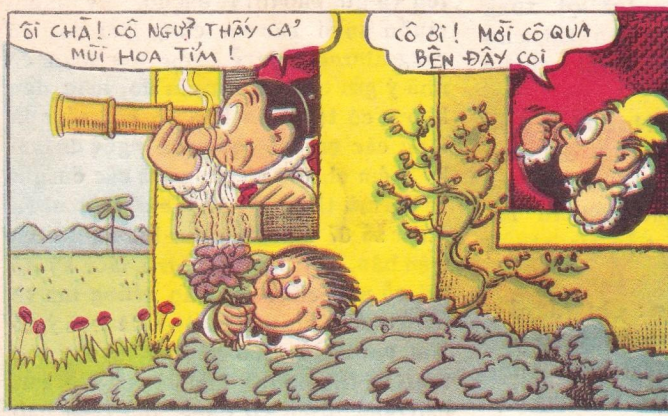
THỀ MỠI CỬ CHỮ ! CÁI MÁY CỦA CHÚNG CHÁU LÀ MÁY VIÊN KHUỖ THÌ, VỪA NHÌN VỪA NGƯỜI ĐƯỢC MÃ !

ĐỪA TAO CÔI THƯ ? THÌ TAO MỠI TÍN ĐƯỢC ! ...

A ! CÔI NHÌN THẤY MỘT KHOM HOA HỒNG TRÊN SƯỜN NÚI. ỒI CHÀ, THƠM QUÁ

CÔI THẤY CHỮA SỔ ĐÁCH MÃ !

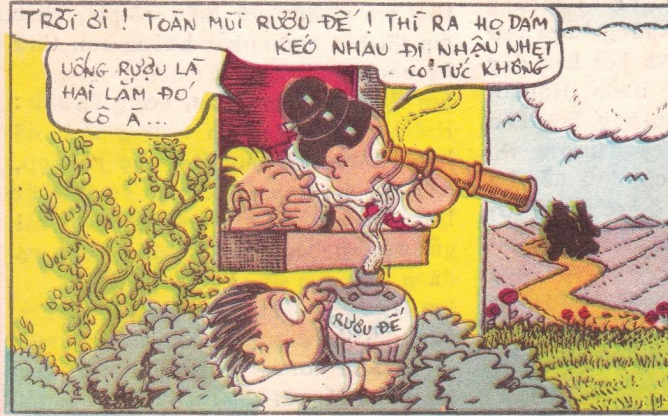
ỒI CHÀ ! CÔI NGƯỜI THẤY CÁ MÙI HOA TÍM !

CÔI ỒI ! MỠI CÔI QUA BÊN ĐÂY CÔI

CÔI THƯ ? NHÌN CÔI. CÔI PHẢI CHÚ ĐANG ĐI VỀ VỚI AI KIA KHÔNG

A, ĐỂ CÔI NGƯỜI CÔI CHÚ CÔI CÔI ĐƯỢC CON CÁI NÀO KHÔNG ?

TRỜI ỒI ! TOÀN MÙI RƯỢU ĐỀ ! THÌ RA HỌ ĐAM KÉO NHAU ĐI NHẬU NHỆT CÔI TỨC KHÔNG

UỐNG RƯỢU LÀ HẠI LÂM ĐỒ CÔI Ầ ...

RƯỢU ĐỀ

ÔNG ĐAM NÓI ĐỐI LÀ ĐI CẦU ĐỀ CHUỐN ĐI UỐNG RƯỢU HA ? HA ? TÔI SẼ CHO ỒNG BIẾT TAY TÔI !

Ồ ! ... Ồ ! ... AI UỐNG RƯỢU Ở Đâu NÀO ! ! !